

STRAŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, JANUAR 1947

V PRAZE, 15. ledna 1947

Ročník 68 (2)

Číslo 1

OBSAH:

Zeň, konec světa - - - - -	3
Zeň mezi všemi národy v proudu -	6
Čistá a neposkvrněná bohoslužba -	11
Zachovali se neposkvrněným od světa	14

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43: 12

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“
— Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchů jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávat svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřený v bibli. STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe

a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“.

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijít jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přezijí Armageddon, božský příkaz naplnit zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSLÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřená v bibli. Uvěřuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Pisma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“

1. týden: „Zeň, konec světa“ odst. 1—20
2. týden: „Zeň, konec světa“ odst. 21—23
„Zeň mezi všemi národy v proudu“ odst. 1—19
3. týden: „Zeň mezi všemi národy v proudu“ odst. 20—40
4. týden: „Čistá a neposkvrněná bohoslužba“ odst. 1—16
5. týden: „Čistá a neposkvrněná bohoslužba“ odst. 17—20
„Zachováti se neposkvrněným od světa“ odst. 1—15

Svěddecké období „Boží pravdomluvnost“

Toto svědecké období potrvá celý únor. Svědkové Jehovovi a jejich druhové dobré vůle se těší veliké přednosti, že směli poznati zjevené Slovo Všemohoucího, o kterém Ježíš pravil: „Slovo tvé pravda jest.“ (Jan 17:17) Nezastávají se náboženských nauk lidského původu, nýbrž staví se rozhodně za Jehovu a jeho knihu pravdomluvnosti, bibli, prohlašujíce spolu s apoštolem Pavlem: „Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jakož psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když by soudil.“ — Římanům 3:4.

Sloupce „Strážné Věže“ jsou věnovány výlučně oznamování pravdy Jehovy Boha, tak jak ji on sám nechal ve svém Slově zaznamenati. Všichni upřímní lidé, kteří touží po poznání pravdy, měli by proto tento časopis pečlivě studovati. Ježíš Kristus je k tomu zve slovy: „A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.“ (Jan 8:32) Svědkové Jehovovi budou se obzvláště v únoru snažiti, býti nápomocni všem lidem dobré vůle v poznávání Jehovy Boha a jeho Slova pravdomluvnosti, k čemuž jako pomůcky použijí časopisu „Strážná Věž“.

Žeň, konec světa

„Žeň pak jest konec světa.“ — Mat. 13:39; *Hejčl.*

Jehova stvořil zeměkouli, aby ji nechal na věky trvati jako jeden ze zázraků svého stvoření. Stvořil okolo země všechny ty divy, které bohabojného člověka při zkoumání skutků Božích naplňují nadšením a úžasem. Vše slouží účelům velikého toho stvořitele, jenž činí oblaky svým vozem, na perutech větru se vznáší, posly svými činí větry, a svými sluhy žhoucí oheň. Položil zemi na základech jejích, že se nepohne na věky věků. (Žalm 103:3-5; *Hejčl.*) Použil vod jako svého sluhy, přivodil světaširou potopu, očistil tak zemi od zvrhlého pokolení a na téže věčně trvajícím zemi dal rodinou Noémovou vzniknouti novému pokolení. Jakž je psáno ve výročí mudrce: „Věk pomíjí, a jiný věk nastává, ačkoli země na věky trvá.“ (Kaz. 1:4) Jehova Bůh našel zalíbení v uctívání onou rodinou, jež přežila potopu, a proto jí vyložil svůj nezměnitelný zákon o určení země, řka: „Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, protože (ačkoli: *amer. př.*) myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem učinil. Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.“ (1. Mojž. 8:21, 22) K neustálému koloběhu událostí, ustanovenému Bohem pro naši věčně trvajícím zemi, patří tudíž „setí a žeň“.

2 Boží zákon tedy pro náš rozum stanoví, že žeň neznamená konec neb zničení naší zeměkoule. Jestliže veliký učitel před 1900 lety řekl: „Žeň pak jest konec světa“, pak tím zajisté nemínil nějaké zničení země, na které se žeň odehrává. Mluvil tehdy k lidu v podobnostech aneb slovních obrazech a takovýmto obrazným přirovnáním zajisté neučil věcem, jež by byly v rozporu s jasně vyjádřenými Božími zákony týkajícími se hmoty, tedy i naší země. Ve svých přirovnáních zpravidla používal věci ze všelního života, aby stejným neb aspoň podobným znázornil pozoruhodné události, jež mají nastati na zemi. Vzhledem k strašlivým věcem ohrožujícím dnešní svět zajímá nás zvlášť silně jedna z těchto událostí, totiž „konec světa“ aneb „skonání světa“. — Matouš 13:39.

3 Jsme na konci světa? Žijeme v době jeho konce? Jedním z důkazů, předpověděných velikým učitelem, z nichž s určitostí lze poznati, zda jsme vstoupili do doby konce, je „žeň“. Jestliže jsme dosáhli konce světa, pak musí lato žeň býti v proudu. Pro nás je nejvš duležitě, abychom to věděli, neboť by mohlo býti, že — aniž bychom to pozorovali — stojíme na konci přítomného světa, což by ovšem zároveň znamenalo, že jsme na začátku nového světa. Bylo by možné, že dnešní generace vidí sice žeň probíhati, avšak nechápe, co to znamená. Nepoznává snad, že se splňuje významné podobnosti.

4 Veliký učitel, jenž mluvil v podobnostech, ukázal, že takovýto nedostatek postřehu a porozumění v době splnění tohoto podobnosti zde bude. Chtěje vysvětliti, proč mluví v podobnostech neb slovních ob-

razech, pravil: „Proto jim mluvím v podobnostech, že vidí a přece nevidí, slyší a přece neslyší ani nechápejí; plní se na nich proroctví Izaiášovo: „Budete slyšet a slyšet, ale nic nepochopíte; hudete vídat a vídat, ale nic nevidíte. Srdce tohoto lidu zhrublo (rozum tohoto lidu zlenivěl; *amer. př.*), stali se nedoslýchavými, zavřeli své oči, aby neviděli očima, aby neslyšeli ušima, aby nechápali srdcem (rozumem; *amer. př.*) a neobrátili se, a já bych je uzdravil.““ Kdo by se dnes chtěl rovnati takovým? Znamenalo by to nebýt uzdraven z toho, co schází světu. Místo uzdravení se a ujíti světové katastrofě, znamenalo by to podobati se národu izraelskému, jenž ve své většině byl takový a krátce nato skončil národní pohromou. Až do dnešního dne trpí tělesní Židé trpkými následky toho. Veliký učitel ukázal svým věřícím žákům lepší, šťastnější cestu, řka: „Ale blažené jsou vaše oči, že vidí, a uši, že slyší. Vpravdě vám pravím: Mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřiti, co vy vidíte, ale nespattřili, a uslyšeti, co vy slyšíte, ale neslyšeli.“ — Mat. 13:13-17; *Žilka.*

5 Kdo uprostřed potácejícího se dnešního světa usiluje o štěstí a požehnání, ten si udělá čas pro studium, aby pochopil význam toho, co vidí, a aby s porozuměním vyslechl, co mu řeknou poučení žáci velikého učitele.

CO JE „SVĚT“?

6 Podobnosti o žni musí býti nejvš duležitě, protože se zabývá „královstvím nebes“ aneb „královstvím Božím“. Nemůže být nic významnějšího, nevyjímaje ani záležitosti dnešní organizace Spojených národů. Království nebes je od Jehovy Boha, organizace Spojených národů je však z tohoto světa, jenž bude míti konec. Zřejmě není z nového světa, jenž má státi pod panstvím nekonečného království nebes. V podobnosti předpovědná žeň musí tudíž vyjadřovati něco neobvyčejně důležitěho i pokud jde o organizaci Spojených národů a jiná lidská zařízení tohoto světa. Podobnosti vyžaduje tudíž plnou naši pozornost, abychom především viděli, zda jsme dosáhli konečné fáze podobnosti, totiž žně.

7 Co je „svět“, jehož konec naznačuje žeň? Když Ježíš Kristus ve svém podobnosti o něm mluvil, použil zvláštního výrazu. Aby naznačili, že tento výraz neznamená zničení země, někteří překladatelé slov Ježíšových podali jej takto: „Žeň jest skonání věku.“

- 1) Co ustanovil Jehova Bůh pro zemi?
- 2) Proč neznamená žeň zničení zeměkoule?
- 3) Jak můžeme věděti, že jsme na konci? Proč to máme věděti?
- 4) Jak poukázal Ježíš na obecný nedostatek porozumění v době konce? a proč nemáme my být takoví?
- 5) Co nyní učiní ti, kteří usilují o štěstí a požehnání?
- 6) Proč je podobnosti to významné? a proč mu máme věnovati pozornost?
- 7) Co znamená „konec světa“, pokud jde o zemi?

(Žilka) „Zeň je úplný konec věku.“ (Young) „Zeň je dokončení věku.“ (Amer. stand. př.) Všichni zde uvedení používají slova *věk* místo *svět*. Apoštol Matouš použil v řeckém jazyce slova *aion* k vyjádření toho, co řekl Ježíš. Odlud i v češtině používaný výraz *eón* (období). Proto však si nesmíme mysliti, že Ježíš jim použitým slovem nemínil nic více než období; periodu, jejíž délka je neurčitá, konec ve ňi však jistý. Co Ježíš Kristus zde zdůraznil, byla změna poměrů, změna v řádu věcí, nikoli pouhé zakončení období neboli věku.

8 Tak mluví na př. apoštol Pavel v Efezským 2:2 o *aionu* jakožto o „obyčejí“ tohoto světa, říká: „Někdy [jste] chodili podle obyčeje [aion] světa tohoto, a podle knížete mocného v povětrí, ducha toho, kterýž nyní dělá v synech nepoddaných.“ Tento obyčej byl pod vlivem knížete tohoto světa, satana ďábla. Neurčité období nemá apoštol na mysli zřejmě ani tam, kde (Gal. 1:3,4) píše o našem Pánu Ježíši Kristu, „kterýž vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto přitomného věku [aion] zlého, podle vůle Boha a Otce našeho“. Musel zde mluvit o osvobození křesťanů od obyčeje aneb od systému věcí, protože ti křesťané jistě nebyli vytrženi z onoho období; vždyť žijeme v tomto věku ještě dnes. V Židům 1:1,2 praví též apoštol: „V těchto posledních dnech mluvil nám [Bůh] skrze Syna svého, kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky [aiones] učinil.“ Zde nemůže logicky míti na mysli utvoření období, nýbrž jen určitá veliká uspořádání věcí, která končí anebo také ne, a která trvají v jedné a téže době a mohou takřka tvořiti jediné veliké celkové neb universální zřízení.

9 I v podobnosti o ňi je svět spějící ke konci ono zřízení věcí, jak je lidstvo zná od doby veliké potupy. V době, na niž se podobnost hodí, panují určité poměry v poli, jež má býti počato. Těm, kdož mají s polem co činiti, byl trpěn určitý stav, jenž v době žně končí. Tak pochopíme, že Ježíš tímto podobstvím nepovzbuzoval k tomu, abychom zpytovali takzvané „věky“ aneb období a zabývali se časovými výpočty a chronologickými tabulkami, které by nám pomohly předpověděti, co se stane v budoucích dobách.

10 Povšimněte si též, že apoštol Matouš při výrazu „konec světa“ ukazuje, jak Ježíš pro slovo *konec* aneb *skonání* použil zvláštního označení (*synteleia*). (Mat. 13:39.40.49; 28:20) Apoštolé napodobili Krista Ježíše, používající tohoto slova, když mluvili o *konci* (*skonání*) světa. (Mat. 24:3; Žid. 9:26; Luther) Slovo to se skládá z předložky „s“ (*syn*) a z podstatného jména „konec“ (*telos*). Předložka „s“ v tomto výrazu naznačuje, že dvě nebo i více věcí spolupůsobí, aby byl přivoděn společný konec. Ježíšem použité slovo (*synteleia*) bylo proto pojmově stanoveno jako *dokonání*, jako *spojení částí k stejnému konečnému cíli* neb *přivedení k společnému konci*. * To ukazuje, že během skonávání světa je účinná řada okolností a že všechny tyto okolnosti přestanou společně s koncem řečeného „světa“. Jestliže se učedníci Ježíše ptali: „Pověz nám, kdy to bude, a které znamení příchodu tvého a skonání (*synteleia*) světa (*aion*)?“, tu tím dokázali, že pochopili, že v době dokonání tohoto „světa“ budou působiti určité související poměry. Chtěli tedy věděti, co to bude a jak to všechno na konci tohoto světa vezme současný konec.

11 Jednou z věcí, o nichž Ježíš ve své odpovědi řekl, že budou dokonány při závěrečném konci světa, je zvěstování, že Boží království bylo zřízeno tím, že Ježíš dosáhl královské moci. Pravil: „A toto radostné poselství o království bude zvěstováno na celé obydlené zemi, všem národům na svědectví, a pak přijde konec

* Viz Liddell a Scott: Řecko-anglický slovník, 1856, pod *synteleia* a *syntéleo*.

[*telos*].“ (Mat. 24:14; Rotherham) Z toho je vidno, že „konec“ neb dokonání (*synteleia*), na něž se učedníci ptali, je období, jež se vyznačuje rozhodnými událostmi a má začátek a závěr aneb definitivní konec (*telos*).

12 Tím ukázal Ježíš, že *dokonání* (*synteleia*) světa je toléž, co prorok Daniel nazývá *čas poslední* (*synteleia*, podle řeckého znění Septuaginty proroctví Danie-lova). V tomto období, v tomto „času posledním“, je kázáno toto evangelium království svědky Jehovovými na celé obydlené zemi. Kázání tohoto evangelia o království přestane též při *definitivním konci* (*telos*) tohoto období „času posledního (*synteleia*)“. Jinými slovy, *definitivní konec* (*telos*) nastane tehdy, jakmile uplyne dokonání aneb čas *konce* (*synteleia*). Předpovídaje něco, co se mělo státi v době dokonání (*synteleia*), pravil anděl proroku Božímu: „Ty však, Danieli, zavři tato slova a zapečeť knihu právě do času konce [*synteleia*]; mnozí budou pobíhati sem a tam a poznání bude přibývat.“ (Dan. 12:4; angl. b.) Anděl připojil: „Všechny tyto věci budou dokonány [*syntéleo*]. Ty však jdi svou cestou, až bude konec; neboť budeš odpovídati a budeš státi v losu svém na konci [*synteleia*] dnů. (Dan. 12:7,13, podle řecké Septuaginty) Dle toho, co Ježíš prorokoval o dokonání (*synteleia*), odehrává se v tomto času *konce* (*synteleia*) nejen pobíhání sem a tam, což vede k zvýšenému poznání, ale tehdy se děje i žeň.

MESIÁŠ SE OBJEVUJE PŘI DOKONČENÍ SVĚTA

13 Apoštol Pavel nám praví, že to bylo na „konci světa“, když se před 1900 lety objevil Ježíš Kristus v těle a zemřel na dřevě na Golgotě. Ježíšova oběť byla tehdy dokonalá a naprosto dostačující, takže nebylo třeba ji opakovati anebo přinášeti častěji. Proto praví Pavel: „Také ne, aby často obětoval sám sebe, jako [židovský] velekněz vchází do svatyně každého roku s cizí krví, sic jinak by byl musil od založení světa [*kosmos*] častokrát podstoupiti utrpení. Ale zjevil se jen jednou na konci [*synteleia*] světa [*aion*], aby zahladil hřích svou vlastní obětí.“ — Žid. 9:25,26; angl. b.

14 Apoštol nám svým výrokem pomáhá poznati, jaký svět (*aiones*) neboli řád věcí tam tehdy skončil. Mluví zejména o Hebrejcích neb Židech; neboť v onom listu Židům pojednává až k tomuto bodu vesměs o věcech, jež mají vztah k Hebrejcům, počínaje Abrahamem, a obírá se zejména tím, co souvisí se smlouvou zákona, kterou Bůh uzavřel s Hebrejci. Kdž se Kristus Ježíš zasloužil Bohu a na znamení toho byl v Jordánu pokřtěn, tu tam Bůh v Kristu Ježíši položil základ spravedlivého nového světa (*kosmos*). O tom psal Pavel Židům kolem roku 61 po Kr., tedy asi 32 roků po tom, co byl položen onen základ nového světa v Kristu Ježíši. Nuže, nebylo třeba, aby Ježíš, jakmile v roce 33 po Kr. zemřel na kmeni, toto své utrpení a umírání vždy znovu a znovu opakoval, jako je to s takzvanou „měšní obětí“ v kostelech římskokatolických. Proč ne? Protože lidská oběť Ježíšova byla dokonalá a plně učinila zadosť všemu, co božská spravedlnost mohla požadovati. Její očisťující a výkonný účinek je trvalý a neustálý a nemusí býti osvěžován novými, opěťovanými oběťmi. Proto praví Pavel, že Ježíš „zjevil se jen jednou

8) Jak ukazuje Pavel, že „aion“ zde neznamena „období“?

9) Co tedy končí takovým „aionem“?

10) Co znamená a ukazuje toto zvláštní slovo, jehož použil Ježíš pro „konec“?

11) Která důležitá věc přestane s definitivním koncem světa?

12) Co se děje při dokonání, jak ukázali Ježíš a Daniel?

13) Kdy se objevil Ježíš k oběti, podle Židům 9:26?

14) Proč nepotřebovala Ježíšova oběť býti opakována? a čemu učinila oběť ta tehdy konec?

na konci světa, aby zahladil hřích svou vlastní obětí“. Židovský velekněz opakoval obětování zvířat, protože tyto oběti nedovedly skutečně sejmuti lidských hříchů. Když však Kristus Ježíš přinesl svou jednu plně poslačující obět, tu jí nebylo třeba opakovati; obět ta učinila konec řádu nebo zřízení, podle něhož měli židovští kněží přinášeti oběti.

15 Svou obětí stal se Ježíš prostředníkem nové smlouvy. (Zid. 7:22; 8:6-13) To učinilo konec všeobecnému řádu věcí, jenž trval po starou smlouvou zákona mezi Židy a Bohem. Do té doby byla též v platnosti soustava předobrazů a stínů dobrých věcí budoucích, k níž patřila mezi jiným též „svatyně světská“, *kosmická* aneb úplně vyzbrojená svařně. Jakmile se Ježíš pak objevil v těle, aby přivodil skutečnosti předstíněné těmito předobrazy a stíny, tu ono zařízení předobrazných, slavných věcí dospělo k svému konci. Všechna ta zařízení, jež byla spojena s Hebrejci neb Židy, skončila společně. Bylo to tedy dokončení neboli konec seskupením. Tato zařízení měla společný konec, a ten zabral určité období.

ZIDOVSKÁ ZEŇ

16 Je významné viděti, že na onom „konci [synteleia] světa [aíones]“ byla zeň. Jan Křtitel ve svém kázání naznačil, že tomu tak bude. Začal kázati přesně 6 měsíců před dobou, kdy křtil Ježíše v Jordánu. Předem již poukazoval na to, že Ježíš přijde jako žnec a varoval seklářské farizeje a saduceje slovy: „Jáť křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestiž mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm (v ducha svatého a v oheň; amer. př.). Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy pálení bude ohněm neuhasitelným.“ (Mat. 3:11,12) Dle toho, co anděl Jehovův řekl krátce před počtem Janovým, bylo zvláštním úkolem Janovým, aby „přichystal Pánu lid připravený“. (Luk. 1:13-17; *Žilka*) Snad asi rok po křtu Ježíšově pokračoval ještě Jan na svobodě ve svém díle kázání a křtení, což znamenalo připraviti více lidí pro Pána Ježíše, zástupce Jehovova. (Jan 3:22-30) Tento připravený lid musel tedy býti sklizen. Zeň začala, jakmile přišel ten, jenž měl sklízeti, totiž pomazaný Ježíš. Zeň započala obzvláště, když zasyččený a pomazaný Ježíš po svém čtyřicetidenním pobytu na poušti, kde byl pokoušen, se vrátil, šel k Janovi a seznámil se s jeho učedníky. Prvními, jež sklídil, byli Ondřej, Jan, Petr, Filip a Natanael, kteří vesměs se stali apoštoly Ježíše Krista. — Jan 1:35-49.

17 Král Herodes Antipas uvrhl Jana Křtitele do vězení a učinil tak konec jeho veřejnému vystupování. Krátce nato procházel Ježíš Samaří cestou do Galileje a tu upozornil na dílo sklizně. Učedníci Ježíšovi byli překvapeni, když viděli, jak Ježíš dával u města Sichar samařské ženě svědectví o království. Ježíš jim nato řekl: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, kterýž mne poslal, a dokonat dílo jeho. Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíce jsou, a zeň přijde. Aj pravím vám: Pozdvihněte oči svých a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni. Kdož pak žne, odplatu bere, a shromáždí je užitek k životu věčnému, aby i kdož rozsívá, radoval se spolu, i kdo žne. Neboť v lom pravě jest slovo, žeť jiný jest, kdož rozsívá, a jiný, kterýž žne. Já jsem vás poslal žíti, o čemž jste vy nepracovali. Jiní pracovali, a vy jste v práci jejich vešli.“ Krátce nato kázal o království četným Samaritánům, kteří přišli, aby jej viděli. Někteří z nich pak uvěřili. (Jan 4:34-42) Ježíš pak přenechal svým učedníkům, aby tyto Samaritány později — po letnicích následujících po jeho zmrtvých-

vsání — požali a shromáždili do Boží theokratické organizace. — Sk. ap. 8:5-25.

18 Ježíš a jeho bezprostřední učedníci omezili se hlavně na „ztracené ovce domu Izraelského“. Ježíš a Jan Křtitel pracovali, rozsévajíce símě pravd o říši nebeské. Když Ježíš tedy nyní vzal své učedníky s sebou, aby se v kázání k němu připojili, tu je vyvedl na pole, kde věřící lidé byli zralí ke žni. Ježíš a Jan Křtitel pracovali jako rozsévající, a do dobrých výsledku této práce vstoupili nyní Ježíšovi učedníci, aby sklídili to, nač dosud nevyňaložili úsilí. Byli spolu účastni na shromáždování věřících, kteří měli zděditi věčný život, a tak byli za svou práci plně odškodněni. Proto se ti to ženci radovali spolu s rozsévatelem Ježíšem.

19 Asi po dvou letech upozornil Ježíš znovu na zeň, jež tehdy byla v proudu mezi lidem židovským. O této třetí kazatelské cestě napříč Galilejí, jež byla podniknuta v roce 31 po Kr., praví se nám: „I obcházel Ježíš všechna města i všechny vesnice, uče v synagogách jejich a hlásaje evangelium o království a uzdravuje vše-likou nemoc i všeliký neduh. Uzřev pak zaslupy, pojal lílost nad nimi, že byli zmořeni a povrženi jak ovce bez pastýře. Tehdy pravil učedníkům svým: „Zeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou zeň.““ (Mat. 9:35-38; *Sýkora*) Ježíš tudíž označil Jehovu Boha jako „Pána žně“.

20 Ve shodě s touto radou, aby se modlili, aby bylo více dělníků posláno na zeň, vyslal Ježíš hned nato svých dvanácti apoštolů po dvou, aby kázali ve všech dosažitelných místech židovských. Pravil: „Raději jděte k ovčím zahynulým z domu Izraelského. Jdouce pak, kažte, řkouce: Přiblížilo se království nebeské.“ (Mat. 10:1-7; Luk. 9:1-6,10) Po měsících vyslal Ježíš 70 dalších učedníků po dvou, aby kázali, řkouce: „Přiblížilo se k vám království Boží.“ Když je vysílal, připomenul jim, že konají žňovou práci. Pravil: „Zeň sice hojná jest, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žni, aby poslal dělníky na zeň svou. Jděte: hle, já posílám vás jako ovce mezi vlky.“ — Luk. 10:1-11; *Sýkora*.

21 Podle slov Jana Křtitele k Židům byla tehdy doba dělení, čas oddělení pšenice od plev; a tento postup patří ke žni. Jehova byl Pánem žně mezi Židy; Kristus Ježíš však byl jeho služebníkem, jenž mocně užíval věječky, aby způsobil oddělení lřidy pšenice od třídy bezcenných plev. Oddělení nastalo již před Ježíšovou smrtí, šlo však dále po jeho zmrtvýchvstání a nanebevsloupení. O letnicích začal Kristus Ježíš vylévali svatého ducha, jehož byl nyní od Pána žně přijal, jako účinnou sílu na třídu pšenice, to jest na apoštoly a jejich spoluúčedníky. První z třídy pšenice byli nadále použiti jako ženci a tak dělo se od letnic veliké shromáždování dalších, kteří patřili k třídě pšenice. Zpráva ve Skutcích apoštolů však ukazuje, že Kristus Ježíš stále ještě řídil tuto činnost. (Sk. ap. 9:1-16) Mocně používal věječky pravdy království na svém humně a pravdou o Mesiáši oddělil židovskou pšenici od plev. Pšenici sklídil do Jehovovy theokratické organizace, aby jí v budoucnu upotřebil jako Božích svědků, kteří všichni byli pokřtěni jeho duchem.

22 Třída plev naproti tomu byla vržena do větru,

15) Kterými jinými věcmi stálo se to společným koncem, dokonáním?

16) Kdy začala při tehdejší konci zeň, a jak?

17) Kde a jak obrátil Ježíš poprvé pozornost k této žni?

18) Jak sklízeli učedníci to, nač čemž dotud nepracovali? a s kým se radovali?

19) Jak připomenul Ježíš po dvou letech znovu zeň?

20) Jak jednal Ježíš ve shodě s modlitbou o více dělníků na žně?

21) Jak bylo oddělování pšenice od plev dále prováděno?

22) Jak byly židovské plevy rozvátý a spáleny?

aby ji roznesl a rozptýlil. Nebyla přivedena pod theokratickou organizaci, protože zavrhl Krista Ježíše jako Mesiáše. Kde se židovské „plevy“ nahromadily, jako jako na př. v Jerusalemě, tam byly spáleny ve křtu „ohněm“. Jako usedlý, organizovaný národ byli zničeni. I nejdůležitější záznamy potomků krále Davida a kněžského domu Aronova se ztratily nebo byly zničeny. V listu psaném okolo roku 50 po Kr. vztahuje se apoštol Pavel na tento pustošivý oheň hněvu Božího, jenž přišel na židovské plevy; píše: „Židů, kteříž i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky, a nás vyhnali, a Bohu se nelíbí, a všechněm lidem jsou odporní, nedopouštějíce nám mluvití pohanům, aby spasení byli, aby tak vždy doplňovali hříchy své. Přišel pak na ně

[Boží] hněv konečný [telos].“ (1. Tes. 2:14-16) Asi o 20 let později, totiž v roce 70 po Kr., byl Jerusalems zničen za strašlivě vysokých ztrát na lidských životech. Po třech letech, 15. Nisana 73 po Kr., padla u Masady na západním pobřeží Mrtvého moře poslední židovská pevnost do rukou římských legií, když se předlím oblehaní Židé sami byli pobili. Tomuto krveprolití usly pouze dvě ženy a pět dětí, které se ukryly.

23 Tyto dvě události, především ale zničení Jerusalema, označovaly konec židovských žní. Uzavřely dokonání (*synteleia*) světa (*aiones*, zřízení) oněch tělesných Židů. (Žid. 9:26) To se vpravdě odehrálo ve křtu ohněm!
Angl. SV z 15. srpna 1946

23) Co tím skončilo?

Žeň mezi všemi národy v proudu

ŽEŇ „pšenice“, jak ji popsal Ježíš ve svém podobenství o koutkolu, je nyní v proudu u všech národů země. Náboženští vykladači bible pokoušeli se použítí tohoto podobenství na žeň, kterou prováděli Ježíš a jeho apoštolé mezi Židy do roku 70 po Kr., do zkázy Jerusalema Ježíšovo prohlášení: „Žeň pak jest konec světa“ podle nich znamenalo konec takzvaného „židovského věku“ aneb „židovské pospolitosti“. V mnohém směru je snad Ježíšem a jeho apoštolou vykonaná židovská žeň obrazným znázorněním žně vylíčené v podobenství o pšenici a koutkolu. Určité okolnosti však poukazují na světaširé užití podobenství, na žeň, jež se odehrává mezi všemi národy země. Též události, k nimž dochází ve splnění podobenství, zahrnují celou zem.

2 Novodobé dějinné události od 1914 prokazují, že tato významná žeň je nyní v proudu. Národy, především národy „křesťanstva“, nemohou jí uniknouti, neboť všemohoucí Bůh ustanovil, aby k ní mezi nimi došlo. Podle jeho neměnného zákona o sobě a žni musí to, co bylo zaseto, nevyhnutelně též býti požato. Pod tlakem dnešní situace jdeme tudíž k velikému původci a vykladači bible se stejnou otázkou na rtech, jako kdysi učedníci k Ježíšovi: „Vylož nám podobenství o koutkolu toho pole.“ — Mat. 13:36.

3 Především si přečteme Ježíšem vyslovené podobenství: „Podobno jest království nebeské člověku rozsívajícímu dobré semeno na poli svém. Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho, a nasel koutkole mezi pšenici a odešel. A když zrostla bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i koutkol. I přistoupivše služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, zdaliž jsi dobrého semene nenasel na poli svém? Kdeže se pak vzal koutkol? A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu: Chceš-li tedy, ať jdeme a vytrháme jej? On pak odpověděl: Nikoli, abyste snad trhájíce koutkol, spolu s ním nevytrhali pšenice. Nechte, ať obě spolu roste až do žně. A v čas žně dím žencům: Vytrhejte nejprv koutkol a svažte jej ve snopy ke spálení, ale pšenici shromážďte do stodoly mé.“ — Mat. 13:24-30.

4 Podobenství ukazuje, jak pozemská setba a žně podobají se království nebeskému aneb království Božímu.* Tím není míněno neviditelné, nebeské království Boží, jež v roce 1914 bylo zřízeno nad naši zemí, kdy Bůh dosadil Krista Ježíše na nebeský trůn, aby za něho vládl mezi jeho nepřáteli. Na tuto neviditelnou

theokratickou vládu nemůže se podobenství vztahovati, protože v jiných podobenstvích přirovnává Ježíš „království nebeské“ k rozsevači, jenž rozsévá semeno; k hořčičnému zrnu; k ženě, jež dává kvas do mouky; ke skrytému pokladu; ke kupci, hledajícímu perly; k síti shrnující ryby; a ke vzházejícímu semenu.** Ve shodě s jejich splněním musí se všechna tato podobenství o „království nebeské“ vztahovati na viditelnou, pozemskou organizaci lidu Božího, tudíž na ty, kdož jsou čekatelé nebeského trůnu s Kristem Ježíšem. Podobenství ukazují, jak tato viditelná organizace je přiváděna dohromady a jak pracuje. Ježíš Kristus byl na zemi začátkem této viditelné organizace s nadějí na království. Jako hlavní posel a zástupce přicházejícího království Božího mohl kázat Židům, mezi nimiž byl: „Přiblížilo se království nebeské.“ Mohl též svým nepřátelům, náboženským farizeům, říci: „Království Boží jest mezi vámi.“ (Mat. 4:17; Luk. 17:20,21) Proto začínají všechna ta podobenství již Kristem Ježíšem, jak naznačují Ježíšova vysvětlení podobenství.

5 Kdo je tedy rozsevačem dobrého pšeničného semene? Ježíš vysvětlil svým učedníkům: „Rozsevač dobrého semene jest Syn člověka.“ (Mat. 13:37) To ukazuje, že rozsevačem nebyl Jan Křtitel, který tedy nemá co činit se žní popsanou v podobenství. Jan Křtitel sám nebyl zaset jako jedno ze symbolických pšeničných semen, neboť neměl naděje na členství v neviditelném nebeském království. Nebyl synem království a nebyl přijat do viditelné organizace křesťanů, kteří byli čekatelé na království. Proto pravil Ježíš o Janu Křtíteli: „Zákon a proroci trvali až do Jana. Od té doby se zvěstuje království Boží, a každý se do něho dere.“ „Neboť pravím vám: Mezi narozenými z ženy není žádného proroka většího nad Jana Křtitele: avšak (i) nejmenší v království Božím větší jest než on.“ — Luk. 16:16, Žilka; 7:28; Sýkora; Mat. 11:11-13.

6 Rozsevač dobrého semene je největší v království Božím. Je to Boží pomazaný král Kristus Ježíš. On je to, jenž kupuje symbolické „dobré semeno“, obětuje svůj život za „ovce“ Boží; Bůh, jeho Otec, mu proto dal toto „dobré semeno“. Jak pravil Ježíš: „Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne. A já život věčný dávám jim, a nezahynouť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. Otec můj, kterýž mi je dal, větší

1) Kde se odehrává žeň podle podobenství o pšenici a koutkolu?

2) Proč nemohou národy této žni uniknouti?

3) Co praví Ježíšem vyslovené podobenství o pšenici a koutkolu?

4) Co je „království nebeské“, o němž mluví podobenství?

5) Kdo je rozsevač? a proč jím není Jan Křtitel?

6) Odkud dostal Kristus Ježíš „dobré semeno“, a jak?

* Výraz „království nebeské“ znamená totéž co „království Boží“; to vidíme, srovnáme-li, jak jednotliví pisatelé evangelii podávají stejné podobenství. Matouš užívá prvního, Marek a Lukáš druhého označení: Mat. 13:11 a Mar. 4:11; Luk. 8:10; Mat. 13:24 a Mar. 4:26; Mat. 13:31 a Mar. 4:30,31; Luk. 13:18; Mat. 13:33 a Luk. 13:20,21.
** Mat. 13:31,33,44,45,47; Mar. 4:3,26,30,31; Luk. 13:18,19,20; 8:5.

jest nade všechny, a žádný jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. Já a Otec jedno jsme.“ (Jan 10:11, 15,27-30) „Otče svatý, zachovej ve svém jménu ty, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Já za ně prosím; ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť tvoji jsou.“ (Jan 17:11,9,6,12; angl. b.) A jak dal Jehova, veliký „Pán zně“, rozsevači Kristu Ježíši dobré semeno? Způsobem, jenž popsal Ježíš, řka: „Žádný nemůže přijíti ke mně, leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitrlh by jej; a já jej vzkřísím v den nejposlednější. Psáno jest v prorocích: A budou všickni učeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jde ke mně.“ (Jan 6:44,45) Svým napsaným a kázaným Slovem poučuje Jehova Bůh lidi a přitruhuje je k Ježíši, a tak mu je dává. Ježíš učil a kázal Slovo Boží.

7 Proto pravil Ježíš, dále vysvětluje podobenství: „A pole je svět, dobré pak sítě jsou synové království, ale koutky jsou synové toho zlostníka.“ (Mat. 13:38) Království nebeské je dobré, a jeho synové jsou znázorněni jako „dobré semeno“. Jsou semenem Božím. Jsou dítky Boží, zplozené jeho duchem, aby se stali jeho duchovními dětmi a tak s Kristem Ježíšem dědici nebeského království. Než však vejdou, jako Kristus, zmrtvýchvstáním do tohoto neviditelného království, jsou na zemi údy viditelné organizace „dobrého semene“ Božího. O této organizaci mluví Ježíš v podobenství jako o „království nebeském“ aneb „království Božím“.

8 Tato viditelná organizace je jako „království“, protože všichni její údové vzhlížejí oddaně k Jehovovi Bohu jakožto „Králi věčnosti“, pravoplatnému panovníku vesmíru, vlasníku universální svrchovanosti. Ve veliké, nejdůležitější sporné otázce mezi Jehovou Bohem a salanem ďáblem, jež se týká universální svrchovanosti, stojí proto na straně Jehovově. Jako dobré semeno musí přinášeti dobré ovoce, podle pravidla, jež Ježíš zdůraznil slovy: „Nemůžeš dobrý strom zlého ovoce nésti. ani strom zlý ovoce dobrého vydávati. Po ovocích tedy jejich poznáte je. Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého nebeského, kterýž jest v nebesích.“ (Mat. 7:18,20,21) Ti z „dobrého semene“ činí dobrou vůli nebeského Otce.

9 Kde se zasévá toto „dobré semeno“? Dělo se tak pouze v Palestině mezi tělesnými Židy, kteří žili za času Ježíše a apoštolů? Ježíš to ukazuje, řka: „A pole je svět [kosmos].“ Ostatně patří toto „pole“ jemu, rozsevači, jak vysvitá ze slov, jimiž podobenství začíná: „Podobno jest království nebeské člověku rozsívajícímu dobré semeno na poli svém.“ Svět tohoto pole liší se lidí od světa (aion), jemuž bude konec (synteleia). Rolník, jenž zaseje dobré semeno na své pole, nepálí a nepustoší svého pole, nýbrž pálí a ničí koutky, aby tak s ním skoncoval na svém poli.

10 Pro Krista Ježíše je celá země polem, jež mu skytá příležitost zasévat, sázeti a pěstovati „dobré semeno“. Je pravda, že zprvu začal rozsévati semeno na židovském poli v Palestině a že první zaseté sítě patřilo k „ztraceným ovčím domu izraelského“. Avšak tato židovská oblast nebyla oním světem (kosmos), jenž je „jeho polem“. Proto pravil po svém zmrtvýchvstání: „Tak je psáno, že Kristus musí trpěti a vsláti z mrtvých třetího dne a že je nutno kázati v jeho jménu pokání na odpuštění hříchů mezi všemi národy, počínajíc Jerusalemem.“ (Luk. 24:46,47, Žilka; Skut. ap. 1:8) „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“ (Mat. 28:18,19) Jejich kázáním všude chtěl Ježíš po svém vystoupení do nebe po-

kračovati v rozsévání dobrého semene mezi všemi národy.

11 Okolnost, že polem s příležitostmi a právem k selbě je „svět“, ukazuje, že „dobré semeno“ organizace „království nebeského“ bude se skládati nejen z příslušníků židovství, ale i z příslušníků národů pohanských a že žádný národ nebude vyloučen. Jak pravil apoštol Petr Kornelioví, prvnímu obránci z pohanů: „V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijímač osob. Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost, příjemný jest jemu.“ (Sk. ap. 10:34,35) S rozséváním dobrého semene mimo židovský národ nezačal Kristus Ježíš osobně, dokud byl v těle na zemi, započal to však činiti s nebe, když v roce 36 po Kr. skončilo oněch „sedmdesát týdnů“ zvláštní přízně Boží pro tělesné Židy. Tehdy začal rozsévati dobré semeno mezi jinými národy, vyslav Petra, aby kázal Italovi Kornelioví.

12 Vylitím svatého ducha byli zasvěcení věřící Kristem Ježíšem vsázeni jako dobré semeno do země, a to od letnic roku 33 po Kr. mezi Židy, a od chvíle, kdy Kornelius vyslechl evangelium o království, mezi pohany. (Sk. ap. 2:1-4,32,33) Obzvláště apoštol Pavel byl pověřen kázati evangelium na poli národů a velikým zástupům věřících z národů dostalo se skrze něho darů svatého ducha. (Řím. 15:16,29; Sk. ap. 19:6) Světaširé dílo kázání okolo roku 60 po Kr., tedy 27 let po Kristově smrti, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, předvádějí nám Pavlova slova ke Kolosským: „Slovo pravdy evangelia, které (přišedši) k vám jest u vás, podobně jako jest po celém světě [kosmos], přinášeje užitek a rostouc jak i u vás... ač-li zůstáváte ve víře založení a pevní a nepohnutelní od naděje evangelia, které jste uslyšeli, které bylo hlášáno ve všem tvorstvu pod nebem, kterého já Pavel stal jsem se služebníkem.“ (Kol. 1:5,6,23; Sýkora) Jan, apoštol jako i Pavel, napsal své evangelium jakož i svůj druhý a poslední list asi v roce 98, tedy 65 let po tom co Ježíš vstoupil na nebe. A tak Ježíš dále rozséval dobré semeno „synů království“, což činil svými apoštolý nejmeně do oné pozdní chvíle v životě apoštola Jana. I v posledních 1900 letech rozséval Ježíš dále „dobré semeno“. Avšak co se stalo, obzvláště po Janově smrti? Ježíš nám to praví v podobenství.

SETBA KOUKOLE

13 „Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho a naseł koutky mezi pšenici a odešel. A když zrosila bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i koutky.“ (Mat 13:25,26) Když lidé spali, byla noc. Apoštol Pavel praví: „Neboť kteříž spí, v noci spí.“ (1. Tes. 5:7) Bible užívá spánku někdy jako symbolu smrti. (Mat. 9:24; 1. Tes. 5:10) V podobenství tedy zobrazuje snad spánek lidí to, jak 12 apoštolů Kristových upadlo ve spánek smrti, i ten, jenž z nich žil nejdéle, apoštol Jan, jenž zemřel okolo roku 100 po Kr. Ale již asi 45 let před touto dobou napomínal Pavel starší-bratři z Efezu na rozloučenou, při čemž jim řekl o nevěrných aneb zdánlivých křesťanech toto: „Neboť já to vím, že po mém odjiti vejdou mezi vás vlci hltaví, kte-

7) Proč je „semeno“ to dobré? a k čemu patří?

8) Nakolik je tato viditelná organizace „království nebeským“ neb „království Božím“?

9) Na jaké pole je semeno zaseto? a čím je toto pole?

10) Jak ukázal Ježíš, že „jeho polem“ nebylo jen pole židovské?

11) Je-li tedy polem svět, jak je to pak se semenem?

12) Jak poukázal Pavel na světaširé dílo kázání ve svých dnech? a jak dlouho pokračoval rozsevač Kristus Ježíš v rozsévání dobrého semene?

13. 14) a) Nač vztahuje se asi spánek lidí především?
b) Nač se ještě může vztahovati?

říz nebudou litovati stáda. A z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě. Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem a nocí se slzami napomínati jednoho každého.“ — Sk. ap. 20:29-31.

14 V podobenství zmíněné spaní lidí může se tedy vztahovati též na to, že křesťanští dozorcí opomenuli zůstat bdělými a bděli nad duchovními zájmy stáda Božího, to jest dobrého semene „synů království“. Takové duchovní usínání začalo po smrti Pavlově a ještě více po smrti Janově. I dějiny ukazují, že po smrti apoštolů a věrných jejich spolumužovníků v církvi dolehla na celou zem, kde bylo kázáno evangelium, hluboká tma duchovní noci.

15 Za této noci, kdy křesťané spali, pokud šlo o jejich odpovědnost, a opomenuli bděti podle světa bible, vstoupil v činnost veliký nepřítel „Pána žně“ a rozsevače, jenž rozsel dobré semeno. Posel pole Páně koukolem aneb jíllem mámivým (řecky; *zizánion*). Jméno tohoto plevele zdá se býti odvozeno od hebrejského slovesa *zanáh*, jež znamená *cizoložil* aneb *chová se jako nevěstka*. Vztahuje se na nepravou, falešnou pšenici, na napodobeninu pšenice. Nejde o plevel neškodný, ale jeho zrnka vyvolávají vrhnutí, průjmy, křeče, ba i smrt. Rostlina ta není nijak blízká pšenici a není-li vybrána, nýbrž sklizena spolu s pšenicí, pak z takovéto mouky vyrobený chléb často působí závrť. Je-li semeno jílků přimíseno do chleba, působí vedle nevolnosti skutečně potíže při řeči a jiné příznaky otravy, jež se mohou stupňovati až k obrně; ba v některých případech odumrou postiženému končetiny a někdy následuje i smrt. Tvzení, že název plevele (*zizánion*) pochází z arabského kořene *zan*, což znamená *závrť*, není tedy bezdůvodné.

16 Rozsetí plevele tohoto osinatého jílků dělo se po nočním setmění, to jest když apoštolé zemřeli a mnozí vedoucí křesťané podlehlí dřímotě a nebyli více na stráž před útoky nepřítele. Rozsevač Kristus Ježíš odhaluje, že nepřítel, jenž zasel plevel, je satan ďábel. Plevel jsou tudíž jeho dítky, „synové toho zlostníka“. Satan je vytváří. Sází je hustě mezi dobré sítě, mezi „syny království“. Apoštol Jan ve svém prvním listu psaném nedlouho před smrtí, varuje své křesťanské členáře, aby se nezvrhli v takovýto symbolický plevel. Praví: „Po tomto zjevním jsou synové Boží a synové ďáblůvi. Každý, kdož nečiní spravedlnost, není z Boha, a kdož nemiluje bratra svého. Neboť to jest to zvěstování, kteréž jste slyšeli od počátku, abychom milovali jedni druhé. Ne jako Kain, kterýž z toho zlostníka byl a zabil bratra svého. A pro kterou příčinu zabil ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho spravedliví.“ (1. Jana 3:10-12) V druhém listu píše Jan proti pleveli takto: „Neboť mnozí svědčové vyšli do světa, kteří nevyznávají, že Ježíš Kristus přišel v těle. To je svědce a antikrist. Každý, kdo přestupuje a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha. Kdo zůstává v učení Kristovu, ten má Boha Otce i Syna. Příklad kdo k vám a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte jej do domu ani mu nepřejte Boží doprovod; neboť kdo mu přeje Boží doprovod, je účasten jeho zlých skutků.“ — 2. Jana 7:9-11; *angl. b.*

17 Dlouho před tímto listem Janovým varoval Pavel křesťany před sebou plevele, zmínuje se o rozsáhlém odpadnutí od víry. Rozsevač dobrého semene použil — jak si vzpomínáme — apoštolů a jiných věrných učedníků k rozšiřování radostného poselství o království, z čehož vzešlo mnoho „synů království“. Ďábel to napodobil a použil odpadlíky, aby v celém poli, kde se rozšířilo křesťanství, rozsel náboženské tradice a jiné bludné nauky, které vytvořily plevel aneb

„syny zlostníka“. V této veliké apostasii neboli odpadlictví spojili se náboženští vůdčové, aby vytvořili mocnou náboženskou soustavu bezzákonnosti, kterou bible nazývá „člověk hříchu“.

18 Aby upozornil první křesťany na to, že tato nepravdivá soustava se musí rozvinouti než přijde veliký den účtování a soudu, napsal Pavel: „Nikdo vás nesvede nížádným způsobem, neboť (den Páně nastane), leč prve přijde odpad a objeví se člověk hříchu, syn záhuby; protivník, jenž se povyšovat bude proti všemu, co slove bohem aneb čemu se vzdává pocta božská; posadí se dokonce ve chrámě Božím a bude si počínati, jako by byl Bohem. Neboť skrytá bezbožnost (již) působí: jenom dokud ten, jenž zdržuje, neustoupí s cesty. A tehdy se objeví onen bezbožník, kteréhož Pán Ježíš zahubí dechem svých úst a zničí jasně příchodu svého.“ (2. Tes. 2:3,4,7,8; *Sýkora*) Třída plevele začala se zjevovati především v ranné době čtvrtého století, za dnů římského císaře Konstantina. Náboženští vůdci římské organizace, jež se vydávala za křesťanskou církev, dopustili se tehdy veřejně duchovního cizoložství s politickými panovníky tohoto světa. — Jak. 4:4.

19 Tak se časem naplnila ona část podobenství, jež praví: „A otroci majitele přišli k němu a řekli: ‚Pane, nebylo to semeno dobré, jež jsi zasel na své pole? Odkud přichází tedy tento plevel?‘ I řekl jim: ‚To je dílo nepřítel.‘ Oni mu řekli: ‚Chceš, abychom šli a sebrali jej?‘ On však řekl: ‚Nikoli, neboť při sbírání plevele mohli byste vytrhati pšenici. Nechte oboje růsti až do žně; a když budeme žíti, přikážu žencům, aby napřed sebrali plevel a svázali v snopy ke spálení, pšenici však aby dali do stodoly mé.‘“ — Mat. 13:27-30; *amer. př.*

20 Ježíš vysvětluje: „Ženci jsou andělé.“ Otázka otroků majitele zdá se tudíž naznačovati, že dokonce i andělé byli udiveni nad zaselím a vzrůstem třídy jílků, duchovního plevele, uprostřed a okolo „synů království“ dobrého semene. Tato třída byla jako jakási „pátá kolona“ nasázena mezi pravé služebníky Boží a měla se pokusiti sabotovati dílo pravé církve Boží, přemoci onu hrstku pravých křesťanů a zabrániti Johoví Bohu, aby v jím stanoveném čase vybral ze světa lidu církve, plný počet „synů království“. Avšak i věrní služebníci Krista Ježíše na zemi žasli nad tím, jak mezi nimi a okolo nich všude v hojně míře bujel koukol. Tento plevel byl pěstován náboženstvím, jež se vyvinulo v takzvaném „křesťanství“. Náboženství to vytvořilo kompromis mezi pravdou a omylem. Pokoušelo se vmísiti mezi nauky bible náboženské tradice a pohanské filosofie, jako Platonovy názory o nesmrtnosti lidské duše, egyptské učení o trojici a římskou pohanskou soustavu kněžské zchytralosti. Jako hospodář v podobenství, zbraňoval Pán Ježíš sloužícím andělům zasáhnouti a bezodkladně oddělití pravé křesťany od nepravých, cizoložných. Ani svým věrným křesťanským služebníkům na zemi nedovolil Pán Ježíš oddělití pravé od nepravého. Nebyli k tomu oprávněni, neboť Pán Ježíš Kristus je soudcem. Čas žně, konec světa, tu ještě nebyl; a jakmile tento čas přijde, pak již bude zřetelně rozlišováno mezi pravými a nepravými.

15) Co lze říci o koukoli, který poté zasel na pole nepřítel?

16) Kdo zasel tento plevel? a jak varuje Jan před takovýmto plevelen?

17) Jak napodobil ďábel Ježíše, když zaséval plevel, a kde jej zasel?

18) Jak varoval Pavel před soustavou koukole? a kdy se ten začal zvláště projevovati?

19) Která část podobenství se pak splnila?

20) Kdo žasl nad vzrůstem plevele? a v čem jim bylo zbraňováno?

21 O osinalém jílku se říká, že jej nesnadno lze rozoznati od vzrůstající pšenice, dokud nevytvorí plných klasů. A o vikvi, jak nazývá anglická bible plevel v podobnosti, platí zejména, že se pne okolo stébel pšeničných. Při pokusu vytrhnouti plevel, mohla by nechtě, nedopatřením, býti vytržena i pšenice. Majitel pole ve své dobrotivosti nechce ztratiti ani jednoho z třídy pšenice.

22 Plevel jsou náboženstvíři, kteří jako kameny úrazu působí, že jimi klopýtnou do nepravosti a dopustí se přestupku proti Kristu. Jednají bezzákonně vůči Bohu. Průměrný člověk by se tudíž domníval, že pro ochranu a vzrůst pšenice bylo by nejlépe, vytrhati třídu plevelu neprodleně z jejího spojení s pšenicí. A římskokatolická hierarchie postupuje podle toho názoru. Proto vzniká otázka: Proč připouští Pán, že pohoršliví, bezbožní náboženstvíři vzrůstají a vyvíjejí se v tak převládajícím množství? Účelem je vyzkoušení ryzost tvorů, aby se zjevilo, kdo zůstane Jehovovi Bohu věrně oddaný. S tím je spojena sporná otázka o Boží universální svrchovanosti; a ti, kdož se znají k jeho universální svrchovanosti a zastávají se jí, musí býti nápadným opakem plevelu, jenž vzdoruje nejvyšší moci a svrchovanosti Boží. Rozhodnou odpověď na tuto otázku dává Pavel, když píše křesťanům v Korintu: „Když se scházíte ve shromáždění, bývají mezi vámi roztržky, a zčásti tomu i věřím; neboť i odštěpenství musí býti mezi vámi, aby se stali zjevní mezi vámi ti, kteří jsou osvědčeni.“ — 1. Kor. 11:18,19; *Sýkora*.

„KONEC SVĚTA“

23 Taková tedy byla situace na poli po všechna ta staletí náboženského vývoje „křesťanstva“. „Hospodár“ aneb majitel pole, Kristus Ježíš, nebránil nepříteli, ďáblu, nasázeti množství plevelu, jenž se vydává za „syny království“. Nechal satana ďábla nerušeně jednati. Nechal pole ve stavu zaplaveném plevellem. Tento řád anebo stav věci a poměrů je to, co Ježíš označuje jako „svět“, jenž musí vzíti konec. Řekl: „Žeň pak jest skonání [aneb dokonání, *synléteia*] světa [to jest řádu, zřízení, *aion*], a ženci jsou andělé.“ Jako je žeň obdobím živé činnosti, tak je i zde zmíněný konec aneb úplné dokonání světa obdobím činnosti, jež má začátek a pak závěrečný konec. Když bude u konce, pak bude dolut trvajícím zřízením aneb řád věcí nadobro odstraněn a nato bude plně zaveden pravý stav. Nyní je otázka: Začala tato žeň? A kdy začala? Je důležité, abychom to zjistili. Neboť jsme-li uprostřed žně, pak je závěrečný konec starého světa a úplné zavedení spravedlivého nového světa zcela nablízku.

24 Nepochybně je „konec světa“, jenž přijde se žňovými pracemi, lýž konec, na který se později ptali učedníci Ježíše, při čemž užili léhož výrazu jako on: „Pověz nám, kdy to bude, a které znamení příchodu tvého a skonání [společného dokonání, *synléteia*] světa [aion]?“ (Mat 24:3) Nato popsal Ježíš prorocky, co se mělo díti během tohoto „skonání“ aneb dokonání; mezi jiným: „Tehdáž se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tehdy budou kvíliti všechna pokolení země, a uzříť Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou. Kterýž pošle anděly své s hlasem velikým trouby; i shromáždíť vyvolené jeho ode čtyř větrů, a od končin nebes až do končin jejich.“ To se zřetelně vztahuje na žňové dílo shromáždování třídy pšenice, dobrého semene aneb „synů království“.

25 Tím je prokázáno, že v tomto prorockém popsaný „konec světa“ je týž, jako „konec světa“, o němž se zmiňuje podobnosti o pšenicí a koukoli. Ježíš prorokoval, že „konec světa“ bude zahájen totálním válčením

národu proti národu a království proti království, k čemuž přistoupí nedostatek potravy, epidemie a zemětřesení na různých místech, jakož i pronásledování jeho následovníků, třídy pšenice. plevellem ve všech národech. V zápětí však měla věrně vytrvavší třída „pšenice“ zvěstovati zřízené království Boží na celé zemi. Podle všech událostí nové doby, jež se shodují s proroctvím, začal „konec světa“ a čas pro žeň v roce 1914

26 Žeň, jež je „koncem světa“, začala tedy zřízením království Božího skrze Krista Ježíše, ve chvíli, kdy skončily „časy národů“, totiž na podzim 1914. Tehdy převzal veliký Pán žně, Kristus Ježíš, královskou autoritu aneb theokratickou vládu, aby panoval uprostřed svých nepřátel. Úhlavním jeho nepřítelem byl ďábel, jenž zasel náboženský plevel na pole. A ďábel nejen zasel plevel, ale vždy též u Pána Boha neprávem žaloval na třídu věrné „pšenice“. Do té doby směl bezbožný rozsevač plevelu nerušeně jít svou cestou, a jeho plevel ovládal pole jako velká překážka pro zvěstování pravdy. Nyní musel tento řád aneb tento stav věcí skončiti. Jak Zjevení 12:1-12 symbolicky ukazuje, podnikl proto veliký Pán žně, jakmile byl dosazen na trůn, ihned kroky v tomto směru. Svrhl satana a jeho anděly-ďemony bezodkladně s nebe do okruhu země, kde je pod svými nohama drží v šachu. Polom přikročil Pán žně ke sklizení třídy pšenice na zemi. To provádí od chvíle, co přišel ke chrámu k dílu souzení, což se stalo na jaře 1918. — Mal. 3:1-4.

27 Že v úřad dosazený Jehovův král chtěl skliditi svou věrnou „pšenicí“ na zemi, jakmile by byl korunován královskou mocí, to nám prorocky znázorňuje též Zjevení 14:14-16, kde čteme: „I pohleděl jsem, a aj, oblak běloskvoucí, a na tom oblaku seděl podobný Synu člověka, maje na hlavě své korunu zlatou, a v ruce své srp ostrý. A jiný anděl vyšel z chrámu, volaje hlasem velikým na toho, kterýž seděl na oblaku: Pusť srp svůj, a žni; neboť přišla tobě hodina žně, neboť dozrála žeň země. I spuštil ten, kterýž seděl na oblaku, srp svůj na zem, a počata jest země.“

28 Pole je svět, pravil Ježíš, a zde jde o žeň, jež se odehrává na celé zemi. „Ostrý srp“, jímž Pán žně dává prováděti sklizení třídy pšenice, je tudíž poselství o království, jež nabylo své ostrosti všemi těmi fakty a pravdami, které byly od roku 1914 o království zjeveny. Chtěje ukázati, že tento „ostrý srp“ poselství o zřízeném království Jehovově bude během těchto žní až do jejich závěrečného konce kolem sebe sekati na celé zemi, připojil Ježíš k své předpovědi první světové války i toto: „A toto radostné poselství o království bude zvěstováno na celé obydlené zemi, všem národům na svědectví, a pak bude zde konec [dokončení, *telos*].“ Toto prorocké z Malouše 24:14 (*Rotherham*) uskutečňuje se od roku 1919 tím, že svědci Jehovovi zvěstují mezi všemi národy potěšitelný fakt, že Jehovovo království skrze Krista Ježíše bylo zřízeno.

29 V tom směru povšimněme si tohoto: Podle Ježíšova podobnosti je „dobré semeno“ zrno pšenice. A za dob Ježíše začala v Palestině žeň pšenice v třetím měsíci židovského roku, den po letnicích. (2. Mojž. 34:22; 3. Mojž. 23:15-22; 4. Mojž. 28:26; 5. Mojž. 16:9—

21) Proč zakázal majitel pole plevel ihned vytrhati?
22) Jaká otázka vzniká ohledně skutečného plevelu? a kterou rozhodnou odpověď dává na to Pavel?

23) Co tedy znamená „konec světa“? a proč je důležité zjistiti, zda jsme nyní ve žni?

24, 25) Jak se ukazuje, že to je týž „konec“ jako ten, na nějž se později ptali učedníci? a jak měl býti tento „konec“ zahájen?

26) Jak a kdy přikročil Pán žně k zahájení žně?

27) Co ukazuje Zjevení 14:14—16 ohledně žně?

28) Jak a kdy bylo „ostrého srpů“ použito?

29) Proč je pozoruhodné, že zde běží o žeň „pšenice“?

12). V den letnic, padesátého dne po Ježíšově zmrtevýchvstání, byl vyliť svatý duch Boží na první jeho učedníky, vesměs „syny království“. Tehdy ihned začala rozsáhlá svědecká činnost o tom, že Ježíš byl vyvýšen a učiněn Pánem a Kristem. (Sk. ap. 2:1-41) Je příznačné, že v roce 1919, kdy s nynější žní „dobrého semene“ neboli třídy pšenice započalo velké svědecké dílo pro zřízení království Boží, že tu došlo k památnému vyliť ducha Božího na svědky Jehovovy v konečném splnění proroctví Joele 2:28,29. Tohoto vyliť ducha dostalo se ostatku třídy pšenice k jeho vyburcování a vyzbrojení pro žňové dílo kázání radosného poselství o království mezi všemi lidmi.

SKLIZENÍ

30 V době žní je plevel, koukol aneb osinatý jítek, plně vyvinut a zřetelně rozpoznatelný, takže může bez ohrožení pšenice býti vytrhán a oddělen. Drží se pak zpřímá mezi lžce vysvlými klasy pšenice a tím a též svými černými plody zřetelně se odlišuje od pravé pšenice. O dni, kdy se pozná, kdo je ten neb onen, pravil Ježíš v podobenství: „Ženci jsou andělé. Protož jako vybrán bývá koukol, a ohněm spálen, takf bude při skonání [synteléia] tohoto světa [aion]. Pošle Syn člověka anděly své, i vyberouf z království jeho všechna pohoršení i ty, kteří činí nepravost, a uvrhou je do peci ohnivé. Tam bude pláč a skřípání zubů.“ (Mat. 13:39-42) Tehdy nebude nikdo z třídy pšenice nedopalžením aneb nesprávným zařazením svázán mezi plevel, ale všichni, kteří budou spálení a zničeni, budou podle svých slov, skutků a ovoce plevelem.

31 Je pravda, že původní význam slova „anděl“ je „posel“. Nesmíme se však domnívat, že andělé, kteří zde vytrhávají koukol s pole a svazují jej k spálení, jsou lidslí andělé, ostatek duchem pomazaných svědků Jehovových. Ti nejsou zmocněni k takové práci, nýbrž jsou pouze svědky pro Jehovu, nikoli soudci a vykonavatelé rozsudku nad plevelem. Veliký Pán žně Kristus Ježíš je při svém příchodu k chrámu provázen zástupem nebeských andělů, a ty vysílá, aby vytrhali koukol stojící mezi třídou pšenice. (Mat. 25:31) Tito nebeští andělé se nepřehmatnou při vytrhávání. Plevel, kterou vyškubávají, jsou náboženství, kteří jednak upadnou přes Krista jako nyní vládnoucího krále a pak se snaží navaliti kameny úrazu na stezku věrných křesťanů, aby je tak nechali doklopýtati se do věčné záhuby. Dopouštějí se nepravosti neb bezzákonnosti, protože odmítají jednati podle zákonů neb pravidel Bohem daných, jež jsou smérodatny pro třídu „království nebeského“.

32 Tento plevel arcif předstírá, že patří k „synům království“; ale andělé je vyberou z království, aniž by se dali oklamati. Uvědomíme-li si, co je „království nebeské“, o němž mluví podobenství, tu vidíme, že dotyční nejsou vybírání z neviditelného nebeského království — neboť tam nikdy nebyli — nýbrž jsou vybírání na zemi z viditelné organizace těch, kteří jsou s Kristem dědici království nahoře. Až do žně byl koukol mezi nimi, nejsa dostatečně označen jako to, co mělo býti odděleno. Nyní odlučují andělé plevel jako něco, co patří k jinému druhu.

33 Sbírání plevelu z „jeho království“ děje se tudíž buď tělesným odloučením od organizace třídy pšenice, s kterou plevel byl osobně spojen, anebo se to stane oddělením od třídy pšenice, jež se odehrává v myšlenkách lidí tak, že rozdíl mezi oběma je zřetelně prokázán. Snopky, ve které andělé svazují všechny ten plevel, neznázorňují seskupování neb spojování toho druhu, jaké zde bylo již před rokem 1914, než žeň za-

čala. Svazování plevelu neznamena tudíž, že by byl svázán ve stovky sekt a náboženských kultů. Svazování to děje se po započeti žně, obzvláště po r. 1919. Zobrazuje omezení, jež veliký Pán žně ukládá pleveli svými anděly. Podobně jako vrátní u dveří Jehovova chrámu v Jerusalemě, pečují andělé vždy bděle o to, aby plevel se nedostal zase zpět na pole a nesmísel se tam s pšenicí, se „syny království“. (Zjevení 21:12,13; Žalm 84:11; Ez. 40:6,7) Zůstane mezi nimi jasný rozdíl podobný oné veliké propasti mezi bohatcem v hadesu a chudým Lazarem v lůně Abrahamově. — Luk. 16:26.

34 Svazování děje se stranou od pšeničného pole, což naznačuje, že všichni v těchto snopkách jsou duchovně cizoložní přátelé světa a proto jsou vypuzeni ven do světa, kam patří. (Jak. 4:4) To tedy znamená, že třída „zlého služebníka“ je vybrána a vyvržena ven do světa, aby spolu s náboženskými pokrytci dostala svůj díl. Znamená to, že třída „pošetilých panen“ stojí venku přede dveřmi, ve tmě světa a že třída „zlého a lenivého služebníka“, která svou jednu hřivnu skrývá v zemi, kde nic nevynáší, bude vyvržena do temnoty světa, aby tam sdílela osud světa. (Mat. 25:10-13, 24-30) Ti všichni jsou zařadeni mezi snopky koukole.

35 Tyto snopky plevelu budou nevyhnutelně uvrženy do „pece ohnivé“, kde je pláč a skřípání zubů. Jejich spálení v ohnivé peci neznamena snad jen, že budou zničeni ve své vlastnosti jako koukol neboli napodobenina pšenice, aby pak žili dále jako lidé, kteří byli zřetelně odhaleni jako nekřesťané. Znamená to jejich zničení Božím vykonavatelem, Pánem žně, a jeho zástupem svatých andělů.

36 Doslovný plevel lze spáliti v doslovné ohnivé peci; běží-li však o plevel symbolický, o lidi, tu to nejde. I ohnivá pec je symbol a představuje místo aneb prostředek zničení, tedy bojiště armageddonské, dějiště závěrečného boje mezi neviditelnou i viditelnou organizací satanovou a mezi universální organizací Jehovovou. Pohledme zpět na žeň židovskou před 1900 lety, na konci jejich „světa“. Nevěřící a neposlušní Židé byli tehdy spálení jako plevy v ohnivé době soužení, jež vyvrcholila zkázou Jerusalema (70 po Kr.) a řeží mezi Židy při pádu jejich pevnosti Masada (73 po Kr.). To zobrazuje ohnivě, zničení veliké, jakéhož nebylo od počátku světa až do té chvíle, aniž kdy [zase] bude“, v němž satanův zlý svět definitivně skončí. — Mat. 24:21.

37 Žádný koukol nezůstane v této ohnivé peci na živu a nevejde do nového světa spravedlnosti. Proto musí „pláč a skřípání zubů“ u této třídy nastati nyní. Plevel pláče nad postupem andělů a nad mu uloženým omezením, též nad poselstvím o království, jež jej vystavuje hanbě a uráží náboženské jeho citění: mimoto skřípá zuby na třídu věrné „pšenice“ těch, kteří vydatně a otevřeně zvěstují evangelium o království. (Sk. ap. 7:54) Tím se dotyční otevřeně dávají poznati jako plevel, jež se hodí jen k tomu, aby byla zničena

SKVĚTI SE V KRÁLOVSTVÍ OTCOVĚ

38 Pokud jde o spravedlivou třídu „pšenice“, o „syny království“: „Tehdáž spravedliví skvěti se budou jako slunce v království Otce svého. Kdo má uši

- 30) Kdy je plevel z pole vyškubán? a proč tehdy?
- 31) Kdo vytrhává „plevel“? a proč „plevel“?
- 32) Odkud je třída „plevelu“ vybírána?
- 33) Jak je plevel sbírán? a jak svazován ve snopky?
- 34) Kdo je tedy spolu zařaden jako snopky koukole?
- 35) Co znamená „spálení plevelu“?
- 36) Co je „ohnivá pec“? a čím byla předem znázorněna?
- 37) Kdy a proč je pláč a skřípání zubů?
- 38) Kdy a jak „skvějí se spravedliví jako slunce“?

ke slyšení, slyš.“ (Mat. 13:43) Třída spravedlivé „pšenice“ je přirozeně sklizena Pánem žně, jeho „ostrým srpem“ pravdy království. To se děje, jak praví, aby „pšenice byla shromážděna do stodoly mé“. Stodola aneb sýpka není neviditelné nebeské království, ale znázorňuje stav božského zalíbení v chrámě, v theokratické organizaci věrného ostátku, jenž je schválen jako „spravedlivý“, jako třída pravé pšenice. Je to očistěná viditelná organizace ostátku duchovních synů Božích, kteří jsou povoláni ke království jako spoludědici Kristovi. Je to theokratická organizace, jež byla očistěna od náboženství a od koukole, jenž pěstuje náboženství. Tato organizace uznává Jehovu jako svého Otce a věčného Krále a Krista Ježíše jako skutečného spoluvládcе s Otcem. V této theokratické organizaci, v „království Otce svého“, skví se od roku 1919 ostatek třídy „pšenice“. Tito věrní skví se všude, ovšem nikoli osobním leskem, ale v lesku slávy služby jako svědci Boží. Jsou vyslanci zřízeného království Božího. a byli pomazáni a vysláni, aby je zvěstovali.

39 Důsledkem toho, že jejich činností skvěje se slavné poselství o království mezi všemi národy obydlené země, je skutečnost, že četní vnímaví lidé, kteří mají uši k slyšení, skutečně slyší. Místo aby na zvěstovatele a vyslance království skřípali zuby, ukazují se býti podobní ovčím a činí dobro i nejnepatrnějším z oněch bratří Krista Ježíše. Jakmile zazní hlas jeho poselství, následují jej jako Jehovova dobrého pastýře a ukazují tak, že jsou jeho „jinými ovci“. (Jan 10:16) Že nejsou z třídy „pšenice“ království, proto nepatří snad ke třídě „koukole“. Nemají s plevem nic spo-

lečného a nesympatisují s ním, to jest s těmi, kteří nejmenším bratřím královým nečiní dobro, ale spíše jim přímo škodí, je-li jim to možno. Jak fakta dnes ukazují, jsou proto tyto „jiné ovce“ oddělovány od třídy „plevele“ náboženského „křesťanstva“. „Plevel“ se prokazuje jako „kozli“ a tvoří opak třídy „jiných ovci“.

40 Nyní, bezprostředně po žni pšenice, děje se též mezi všemi národy oddělování „jiných ovci“ od „kozlů“. To se odehrává během téhož „konce [aneb společného dokonání, *synteléia*] světa“, kdy se děje i žně pšenice. To je znatelné obzvláště od 1931, tedy teprve několik let po započetí žně „pšenice“. Nyní dávají „jiné ovce“ spolu s třídou „pšenice“ skvěti se světlou slavného evangelia o zřízeném království Božím mezi všemi národy. Při závěrečném konci tohoto dokonání světa bude spálen i poslední plevel spolu s velkým nepřítelem ďáblem, který jej zasel. Sklizená třída „pšenice“ jakož i do ohrady přivedené „jiné ovce“ Páně přežijí tuto dobu ohnivě zkázy. Potom vejde třída spravedlivé „pšenice“, jež skončila svou pozemskou službu k oslavě Boží, v ustanovený Boží čas do neviditelné nebeské slávy, kde je její král Kristus Ježíš. Avšak pozemským „jiným ovci“ dostane se od Jehovy, Otce krále, na zemi věčných požehnání, jež jeho království má pro ně připraveno za jejich účast na ospravedlnění jeho svatého jména a jeho universální svrchovanosti. — Mat. 25:31-46. Angl. SV z 15. srpna 1946

39) Jak se zachází s „jinými ovci“, jež přece nepatří k „pšenici“?

40) Od kdy lze rozpoznati toto oddělování „jiných ovci“ a co je konečným určením „pšenice“ a „jiných ovci“?

Čistá a neposkvrněná bohoslužba

„Neboť uctívání (bohoslužba; *Elberf., Luther*), jež je čisté a svaté před Bohem Otcem, je toto: navštěvovati sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovati se neposkvrněným od světa.“ — Jak. 1:27; *Murdockův Syrský př.*

JEHOVU Boha, Otce, neuctívají a neslouží mu ti, kdož jsou poskvrněni tímto světem. Jenova je stvořitelem kroužící zeměkoule, na níž žijí lidští tvorové, není však stvořitelem řádu světa, jímž lidstvo je nyní ovládáno. Tento svět je světem náboženským, naplněným přechetnými druhy náboženství, neuctívá však Jehovu Boha a neslouží mu.

2 Náboženství je — vedle politiky a finančnictví — jednou ze tří podstatných složek, jež tvoří viditelnou část tohoto světa v jeho nynějším složení. Z té příčiny není náboženství „čisté a svaté před Bohem Otcem“. Proto nijak nepřekvapí okolnost, že vykonávání náboženství tohoto starého světa zmizí. Ti však, kdož uctívají Jehovu „v duchu a v pravdě“, budou žít věčně v odměnu za to, že sloužili jemu a nikoli tomuto světu. Na rozdíl od náboženství uposlechl tito čistí a neposkvrnění ctitelé Božího příkazu, daného skrze apoštola Jana: „Nemilujte (toho) světa ani těch věcí, které jsou ve světě. Miluje-li kdo svět, není v něm lásky Otcovy, neboť všechno, co jest ve světě, — žádost těla a žádost očí a pýcha života — není z Otce, nýbrž jest to ze světa. A svět pomíjí i žádost jeho; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.“ (1. Jana 2:15-17; *Sýkora*) Četní ctitelé, kteří nyní činí vůli Jehovy Boha, zůstanou navždy na zemi, kde obnovený ráj zaujme celý její povrch.

3 Organisované náboženství sotva může popřítí, že nynější svět je nečistý, nesvatý, poskvrněný a pošpiněný. Podle vyslovených záměrů chce ve Spojených státech náboženství „pojmuti Boha do vlády“, čímž se nepřimo připouští, že Bůh není v politice tohoto světa. Jelikož náboženství je nebiblického názoru, že Bůh a Kristus jsou jedna a táž osoba, zamýšlí tedy zároveň

pojmuti i Krista Ježíše do vlády Spojených států a ostatního světa. Takovéto úmysly ukazují, že organisované náboženství nedbá jasných slov, jež vyřkl Kristus Ježíš k Pontiu Pilátovi, jednomu z vladařů tohoto světa: „Království mé není z tohoto světa. Byl z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji bojovali by, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé království není odsud.“ (Jan 18:36) I kdyby do vládních úřadů bylo volbou nebo jiným způsobem uvedeno sebe více náboženských politiků, ba kdyby náboženství převzalo třeba i všechny tyto vládní úřady, přece se mu nikdy nepodaří vetlačiti Boha neb Krista Ježíše do politických vlád tohoto světa a tak zabrániti, aby tento svět nezahynul. Organisované náboženství neprovede reformu světa, ale pošpiní pouze sebe, poskvrní se světem a dokáže, že miluje svět a že patří k němu. Proto praví učedník Jakub, že jeho forma bohoslužby není v očích Božích čistá a svatá. Je to marná forma uctívání. Kdo koná takovou „bohoslužbu“, bude zklamán marnou nadějí.

4 Organisované náboženství má nejen ve svých sborech vedoucí politiky světa, ale vzdává i bohatým tohoto světa zvláštní úctu a čest a prodává jim nejlepších míst ve svých katedrálách a jiných náboženských staveních. Za tím co Ježíšovo podobenství o bohatci a chudém Lazarovi vykládá tak, jakoby boháč přišel do ná-

1) Kdo neuctívá Jehovu?

2) Kterého příkazu poslouchají jeho ctitelé? a co je jim odměnou?

3) Oč usiluje náboženství vzhledem k vládám států? Jaký je však výsledek?

4) Jak nedbá náboženství Ježíšových slov ve svém styku se světsky bohatými?

boženského pekla doslovného ohně, síry a rudých dábů, přece zároveň se uchází o přízeň bohatých, široce jim rozevírá brány a srdečně je vítá. (Luk. 16:19-31) Usnadňuje bohatým přístup do svých sborů, kdežto Ježíš naopak pravil: „Amen pravím vám, že bohatý nesnadně vejde do království nebeského. A opět pravím vám: Snázeť jest velbloudu skrze uši jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.“ (Mat. 19:23,24) „Tu on pozdvihl oči na své učedníky a pravil: Blahoslavení (jste vy) chudí, neboť vaše je království Boží. Avšak běda vám bohatým, neboť již máte potěšení své.“ (Luk. 6:20,24; *Sýkora*) Tak je tomu, protože ti, kteří hledají své potěšení v bohatství tohoto světa, činí sebe částí tohoto světa; a běda na tyto světsky bohaté přijde, když tento svět zahyne v nejhorším politickém, finančním a náboženském shroucení, jaké kdy zažil, totiž v Armageddonu.

5 Organisované náboženství přidružuje se vesele ke světsky bohatým a zřejmě se tedy nebojí výstražného volání učedníka Jakuba: „Nuže nyní, boháčů, plačte, kvílíte nad bídami svými, kteréž přicházejí. Bohatství vaše zhnilo a roucho vaše od molů požráno jest. Zlato vaše a stříbro zrezavělo a rez jejich bude na svědectví proti vám, a zžířel těla vaše jako oheň. Shromáždili jste poklad ku posledním dnům. Aj, mzda dělníků, kteříž žali krajiny vaše, při vás zadržaná, křičí; a volání ženů v uši Pána [Jehovy] zástupů vešlo. Rozkoš jste provádili na zemi a zbujněli jste; vykrmili jste srdce svá jako ke dni zabití. Odsoudili jste, zabilí jste spravedlivého; neodpírá vám.“ (Jak. 5:1-6) Proto zahynou bohatí spolu se světem, jako květ trávy. „Neboť jakož slunce vzešlé s horkostí usušilo trávu, a květ její spadl, i ušlechtilost vzezření jeho zhylnula, tak i bohatý ve svých cestách usvadne.“ (Jak. 1:10,11) Když tedy organisované náboženství hledá finanční pomoc v obchodním světě a tam se snaží získati členy, prokazuje se zase jako část tohoto světa. Protože organisované náboženství je takovýmto cizopasným spojencem sobeckých kruhů finančních, bude i ono postiženo bídou a strastí, jež zakrátko přijde na náboženství, kteří sice jsou bohatí v tomto světě, ne však bohatí dobrými skutky čistého a neposkvrněného uctívání Jehovy, Boha zástupů.

6 Chce-li se upřímný člověk zachovati neposkvrněným od tohoto světa, pak mu cesta, kterou se dalo organisované náboženství křesťanstva, neposkytne vodítka a příkladu, na který by mohl spolehnouti. Náboženství jde cestou pokrytectví a zbožné tvárnosti. Proto tupí Boha a Krista a to vede k jeho zatracení a zničení Bohem. Kdo nezištně hledá pravého a živého Boha, ten jej chce uctívat, protože je to správné. Chce uctívat pravým způsobem, aby byl Bohu přijatelný a libý. Proto si vážně všimá výkladu učedníka Jakuba o tomto uctívání: „Myslí-li si kdo, že uctívá Boha a nedrží na uzdě svého jazyka, ten klame své srdce; jeho uctívání je marné. Neboť uctívání, jež je čisté a svaté před Bohem Otcem, je toto: navštěvovati sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovati se neposkvrněným od světa.“ (Jak. 1:26,27; *Murdock*) Anebo je-li to poctivý katolík, jemuž je milejší překlad s církevním *Nihil obstat* a *Imprimatur*, pak je zde překlad monsignora R. A. Knoxe, s církevním povolením z 10. února 1944: „Klame-li kdo sám sebe, domnívaje se, že slouží Bohu, zatím co se nenaučil ovládati svého jazyka, pak je jeho služba marná. Chce-li přinášeti službu čistou a neposkvrněnou v očích Boha, jenž je naším Otcem, musí se ujmouti sirotků a vdov v jejich bídě a zachovati sebe neposkvrněného od světa.“ — Jak. 1:26,27.

7 Shodně s oběma těmito překlady překládá G. M. Lamsa z aramejštiny: „Myslí-li člověk, že slouží Bohu,

a neovládá svého jazyka, pak klame vlastní své srdce: a takového člověka služba je marná. Neboť čistá a svať služba před Bohem Otcem je tato: sirotky a vdovy navštěvovati v jejich soužení a zachovati se neposkvrněným od světa.“ (Jak. 1:26,27) U všech tří příkladů je pozoruhodné, že neužívají obvyklých slov „náboženský“ a „náboženství“.

8 Z této definice čisté bohoslužby podržíme v paměti tři podstatné body: ovládati jazyk, navštěvovati sirotky a vdovy a zachovati se neposkvrněným od tohoto světa. Pro ty, kdož touží po životě, je správné použít jazyka velmi důležitě, neboť kdo svůj jazyk nechá mluvíti za nečisté srdce neb nečistou mysl, pošpiní se. „Z hojnosti srdce ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé.“ Tak pravil Ježíš. (Mat. 12:34,35; 15:18-20) Žalmista ukazuje, že správné užití našeho hlasu vede k životu. řka: „Který člověk žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých věcí? Zdržuj jazyk svůj od zlého a rty své od mluvení lsti. Odstup od zlého a čin dobré; hledej pokoje, a stíhej jej.“ Tato rada je tak dobrá, že apoštol Petr jí cituje pro křesťany. (Žalm 34:13-15; 1. Petra 3:10,11) Dále praví žalmista: „Ostříhati budu cest svých, abych nezhřešil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokud bude bezbožník přede mnou.“ (Žalm 39:2) Chceme-li tedy účinně ovládnouti svůj jazyk, musíme začít u srdce nebo mysli, jež se vyjadřuje ústy. Srdce neb mysl musí býti naplněna pravdou ze Slova Božího do překypění, a pak z hojnosti srdce budou ústa přetékat a rty nebudou vyjadřovati klam a pokrytectví náboženství, jež je z tohoto světa. Taková ústa, takový jazyk, takové rty budou zvěstovati evangelium o království Božím a tak postaví dobré na místo marných řečí.

ZÁKONNÁ PÉČE O NUZNÉ

9 Dalším požadavkem čisté a neposkvrněné bohoslužby je, navštěvovati sirotky a vdovy v jejich soužení. To má svůj dobrý důvod v tom, že Jehova Bůh je ochráncem a opatrovníkem sirotků a vdov. Jeho vlastní Slovo praví: „Otec jest sirotků a soudce vdov, Bůh ve příbytku svatém svém.“ (Žalm 68:6) „Jehova ostříhá přichozích, sirotku a vdově pomáhá, ale cestu bezbožných podvrací.“ (Žalm 146:9) V zákoně, který dal Jehova Izraelitům skrze Mojžíše, kladl silný důraz na to, aby nuzné vdovy a sirotci byli chráněni a ohleduplně opatrováni. Prikázal: „Žádné vdovy neb sirotka trápití nebudete. Pakli bez lítosti trápili jej budeš a on by volal ke mně, vyslyším křik jeho. A rozhněvá se prchlivost má i zbiji vás mečem; a budou ženy vaše vdovy a děti vaše sirotci.“ (2. Mojž. 22:22-24) „Nepřevracej práva cizincova ani sirotkova a neboj do zástavy roucha vdovina.“ (5. Mojž. 24:17; *Hejčl*) Proto pravil Mojžíš lidu Božím: „Neboť Jehova, Bůh váš, jest Bůh bohů a Pán pánů, Bůh veliký; mocný a hrozný, který nestrání osobám a darů nepřijímá. Pomáhá k právu sirotku i vdově, miluje také cizince a dává mu výživu i šat.“ — 5. Mojž. 10:17,18; *Hejčl*.

10 Byla-li opatření, jež učinil Bůh pro tyto nuzné a pomocí potřebné, jeho smluvním lidem zanedbána

5) Jak ukazuje náboženství, že se nebojí výstrahy před osudem bohatých?

6) Jak měl by uctívat Boha ten, kdo nezištně hledá Boha?

7) Cí překlad se shoduje s dosud uvedenými, pokud jde o bohoslužbu? a co je na těchto tří překladech pozoruhodné?

8) Proč je důležité, mít jazyk na uzdě? a jak se to děje?

9) Proč je podle zákona navštěvování sirotků a vdov dalším požadavkem ve spojení s čistou bohoslužbou?

10) Jak se vyjádřil Jehova svými proroky, když sirotci a vdovy byly utiskovány?

neb přímo porušena, tu Jehova hned svým prorokem protestoval. Ústy Izaiáše volal po čistém uctívání Jehovy a pravil: „Umyjte se, očistěte se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti. Učte se dobře činiti, hleďte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte ke spravedlnosti sirotku, zastaňte vdovy. Pojďtež nu a poukažme sobě, praví Jehova.“ (Iz. 1:16-18) Prorokem Jeremiášem dává tento příkaz: „Takto praví Jehova: Konejte soud a spravedlnost, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka; přichozímu tolikéž, sirotku, ani vdově nečinite křivdy, aniž jich utiskujete, a krve nevinné nevylevějte na místě tomto.“ (Jer. 22:3) Městu Jerusalemu praví Ezechiel v posledních dnech před jeho zkázou: „Oce i matku zlehčují v tobě, pohostinnému činí nálišk uprostřed tebe, sirotka a vdovu utiskují v tobě.“ (Ezech. 22:7) A ostatku, jenž se vrátil z babylonského zajetí, aby znovu vybudoval Jerusalema, řekl prorok Zachariáš: „Takto mluvil Jehova zástupů, řka: Soud pravý vynášejte a milosrdenství a litoosti dokazujte každý ke bratru svému. A vdovy ani sirotka přichozího ani chudého neuliskujte, a zlého žádný bratru svému neobmýšlejte v srdci svém.“ — Zach. 7:9,10.

11 Vnější forma uctívání Boha, spojená s utiskováním a zanedbáváním sirotků a vdov, není čistota, neposkvrněnou bohoslužbou. Neslane se přijatelnou v očích Božích, i kdyby bohatí utiskovatelé odváděli sebe více peněz do kolekty nějaké té náboženské společnosti. Dávati příspěvky ze zisků nabytých utiskováním je farizejstvím. Apoštol Pavel byl kdysi farizejem. Dovedl před soudem: „Žil (jsem) podle nej přesnější sekty našeho náboženství [formy uctívání], toliž jako farizeus.“ (Sk. ap. 26:5; *Žilka*) Když Pavel pěstoval tuto farizejskou formu bohoslužby, byl spojen s utiskovateli sirotků a vdov, proti kterým Ježíš volal: „Běda vám, zákonníci a farizeové, pokrytci, že zžiráte domy vdovské a lo pod zámyslem dlouhého modlení; protož těžší soud ponese.“ (Mat. 23:14) Kristus Ježíš tehdy odsoudil olupování a nespravedlnost vůči vdovám a sirotkům. Nyní, od svého příchodu k duchovnímu chrámu Božím v roce 1918, jedná jako Jehovův rychlý svědek proti těm, kteří se dnes proviní takovým utiskováním. Proto praví Jehova svým poslem, jehož vyslal ke chrámu k provedení rozsudku: „K vám pak přikročím k soudu, a budu rychlým svědkem proti kouzelníkům a proti cizoložníkům a proti křivopřísežníkům i proti těm, kteříž utiskují ve mzdě nájemníka, vdovu a sirotka, a přichozímu křivdu činíce, nebojí se mne, praví Jehova zástupů.“ (Mal. 3:1-5) Tato výstraha je určena především křesťanům od 1918.

VDOVY

12 V ranné církvi křesťanské dostalo se vdovám náležité pozornosti; a byly-li zanedbány, vznikly stížnosti. Tak čteme: „V těch dnech, když přibývalo uředníků, povstal repot řecky mluvících Židů proti Židům domácím, že jejich vdovy jsou zanedbávány při denním rozdělování potravy. Proto byl celý zástup uředníků svolán dvanácti“ a věc byla neprodleně vyřízena uspokojivým a bohu libým způsobem. — Sk. ap. 6:1-7; *amer. př.*

13 Asi o 30 let později dal Pavel Timoteovi písemné pokyny o starých a mladých vdovách: „Vdovy cti, skutečné vdovy. Má-li některá vdova děti nebo vnuky, ti nechať se především naučí, že jest zbožné sloužiti vlastní rodině a vraceti předkům něco z toho, co od nich přijali (odplácejí péči těch, kteří je vychovali; *amer. př.*); to je před Bohem správné. Skutečná osamělá vdova má naději v Bohu a trvá na modlitbách a prosbách dnem i nocí. Ale vdova, která si počíná bujně, je za

živa mrtvá. Takéto nařizuj, aby se chovala bezvadně. Kdo se nestará prozíravě o příbuzné a jmenovitě o svou rodinu, zapřel víru a je horší než nevěřící. Jako ‚vdova‘ buď zapisována jen taková, které už je nejméně šedesát let, která byla jen jednou vdaná, má krásnou pověst pro dobré skutky, vychovala své děti, byla pohostinná, umývala nohy svatým, pomáhala lidem v neštěstích, byla následovnicí Kristovou ve všech dobrých skutcích.“

14 „Odmítej (zapsat do seznamu; *amer. př.*) vdovy mladší, neboť, když je smyslnost odcizí Kristu, chtějí se vdávati; již to zasluhuje odsouzení, že porušily první věrnost. Při tom bývají líné a zvykají si obcházeti po domech, a nejen líné, ale i klepavé a všelečné, a mluví nenáležitě řeči. Proto chci, aby se mladší vdovy vdávaly, měly děti, staraly se o domácnost a nedávaly našim odpůrcům příčiny k pomluvám. Vždyť se některé beztoho již odvrátily k satanovi. Má-li některá věřící sestra příbuzné vdovy, ať se o ně dostatečně stará a nezatěžuje církev, aby se dostalo na skutečné vdovy.“ — 1. Tim. 5:3-16; *Žilka*.

SIROTCI

15 Podle těchto theokratických opatření bylo postaráno o to, aby uvnitř Boží organizace byly nučné vdovy navštěvovány a aby se jim dostalo skutečné pomoci, jak hmotné tak i duchovní. Jak tomu však bylo se sirotky? Ti jsou vždy úzce spojováni s vdovami a též s přichozími (cizinci), prolože ti všichni mohou se nejsnadněji státi obětmi útisku mocnými, nesvědomitými lidmi. Proto jim Bůh poskytl ochranu a pomoc, pročež k němu volají: „Na tebe se spouští chudý, sirotku ty jsi spomocník. Žádost ponížených vyslycháš, Jehovo, utvrzuješ srdce jejich, ucha svého k nim nakloňuješ, abys soud [právo] činil sirotku a souzenému, aby jich nesouval více člověk zemský.“ (Žalm 10:14, 17,18) A mocným utiskovatelům na zemi, kteří si vedou jako bohové, praví veliký soudce Jehova: „Zastávejte bídneho a sirotka, utištěného a chudého spravedliya vyhlašujte.“ (Žalm 82:1,3; Jan 10:34,35) Lze se tedy diviti, že uředník Jakub uvádí navštěvování sirotků a vdov ve spojení s čistým a neposkvrněným uctíváním Jehovy Boha?

16 Označení „sirotci“ neomezuje se nutně jen na malé neb nedospělé děti, které smrtí pozbyly svého otce. Tohoto výrazu užívá se též na dospělé, kteří ztratili drahého přítele aneb ochránce a opatrovníka, a dokonce i opačně na rodiče, kteří pozbyli svých dětí. Výraz označuje tedy stav opuštěnosti. V noci, kdy byl zrazen, utěšoval Ježíš věrných svých 11 apoštolů na rozloučenou slovy: „Nezůstavím vás sirotků, přijdu k vám.“ (Jan 14:18) Tím bylo řečeno: „Nenechám vás osamocněných.“ (*Amer. st. př.*) „Nezanechám vás opuštěných.“ (*Mcffatt*) „Nenechám vás bez přítele.“ (*Amer. př.*) „Nenechám vás osiřelých.“ (*Young*) Když Jerusalema byl zničen a přeživší odvedeni do babylonského zajetí, pravil prorok Jeremiáš: „Sirotci jsme a bez otce, matky naše jsou jako vdovy.“ (Pláč 5:3) Napomínaje Izraelity, aby se obrátili k Bohu, poučoval je prorok Ozeáš, aby se takto modlili k Bohu: „Sejmi všelikou nepravost a přijmi nás milostivě... neboť u tebe

11) Jak protestoval Kristus Ježíš proti utiskování sirotků a vdov?

12) Jak byla v ranné církvi po prvé obrácena pozornost ke vdovám?

13) Co psal Pavel Timoteovi o podporování vdov, jež toho byly hodny?

14) Co psal Pavel o mladých vdovách?

15) Jaký postoj zaujímá Jehova vůči sirotkům?

16) Jak ukazuje Písmo, že výraz „sirotci“ se neomezuje na nedospělé děti, které ztratily otce?

najde sirotek milosrdenství.“ (Oz. 14:1-3; *angl. bible*) Když Joba po ztrátě deseti dětí jeho tři falešní přátelé neprávem obviňovali, tu jim pravil: „Zdali ze slov mne viníte? Však do větru jdou řeči choulostivého (zoufajícího; *angl. b.*) Také na sirotka se obořujete, anobř jámu kopáte příteli svému.“ (Job 6:26,27) „Dokonce i sirotka byste prodali a nad svým přítelem obchod uzavřeli.“ — *Elberf.*

17 Apoštol Pavel psal křesťanskému shromáždění v Tesalonice, které založil a od něhož byl násilně odloučen, a mluvil v této souvislosti o sobě jako o sirotku: „Ale byli jsme tiší (něžní; *Zilka*) mezi vámi, jako když pěstounka chová dívky své. Jakož víte, že jednoho každého z vás, jako otec dítek svých, napomínali jsme a potěšovali... My pak, bratři, zbavení (aneb osiřelí, řecky: *aporphanizo*) byvše vás na chvíli, tváří, ne srdcem, opravdověji usilovali jsme viděti tvář vaši se mnohou žádostí.“ (1. Tes. 2:7, 11, 17) Jehova Bůh, pomocník a otec sirotků, přinesl svému osiřelému služebníku útěchu. Poslal k Pavlovi Timotea s potěšující, uklidňující zprávou o dobrém stavu ducha věrných křesťanských bratří v Tesalonice, kde Pavel byl takřka luzou vyštván z města. (1. Tes. 3:1-7; Sk. ap. 17:1 až 10) Podobně navštívil Pán Ježíš Kristus s nebe, kam byl vystoupil, své osiřelé apoštoly v Jerusalemě, vyliv na ně o letnicích svatého ducha jakožto ušitelé neb pomocníka. (Sk. ap. 2:1-33) Tak musí i nyní ti, jejichž bohoslužba není marná, nečistá neb poskvrněná, navštěvovati soužené vdovy a opuštěné, sirotky, v jejich nouzi s potřebnou útěchou a pomáhati jim, obzvláště duchovně. Především je to náboženství křesťanstva, jež zanechalo lidí osiřelých, a navštívíme je proto nejlépe s potěšitelným poselstvím o Božím království.

18 Ze Jakub v souvislosti s pravou bohoslužbou se zmiňuje především o vdovách a sirotkách, má ještě jinou příčinu. Psal svůj list okolo roku 62 po Kr. Od smrti a zmrtvýchvstání Kristova uplynulo téměř 30 let a křesťanská shromáždění osvojila si některé zlé obyčeje, které se protivily čistému uctívání Boha a čisté bohoslužbě. Mnozí dávali přednost bohatým a dobře oblečeným. V důsledku toho byli chudí, zejména vdovy a sirotci čili opuštění ve shromáždění zanedbáváni a dokonce odstraňováni. Proti tomu se Jakub ohra-

dil, a když byl vyložil, co je čistá a neposkvrněná bohoslužba, napsal:

19 „Moji bratři, s vírou v našeho Pána slávy, Ježíše Krista, nesmíte spojovati stranictví k lidem. Když vejde do vašeho shromáždění muž se zlatými prsteny a v nádherném šatě, a vejde také chudás ve špinavém šatě, a vy si všimnete toho, který nosí nádherný šat, a řeknete: ‚Sedni si pohodlně sem‘, ale chudásovi řeknete: ‚Ty můžeš stát‘ nebo: ‚Sedni si tam u mé podnože‘, zdaž jste se sami v sobě nerozdvojili a nestali se soudci podle špatných měřítek? Poslyšte, moji milovaní bratři! Nevyvolil Bůh chudáků tohoto světa, aby byli boháči ve víře a účastníky v království, jež slíbil těm, kdož jej milují? Ale vy jste povrhli chudasem. Neutiskují vás boháči svou mocí? Nevlácejí vás po soudech? Nevydávají v posměch krásné jméno, jímž jste byli nazváni? Plníte-li však královský zákon podle výroku Písma: ‚Miluj svého bližního jako sebe‘, jednáte krásně; ale jste-li straníctví k lidem, dopouštíte se hříchu a zákon vás usvědčuje jako přestupníky.“ — Jak. 2:1-9; *Zilka*.

20 Zkrálka, čistá a neposkvrněná bohoslužba vyžaduje, abychom činili milosrdenství, aniž bychom někoho opomenuli, právě především u nuzných a potřebných jako jsou soužené vdovy a sirotci neb opuštění. Necht' v tom žádný nemilosrdný náboženství neklame sám sebe. „Nebot soud nezná milosrdenství s tím, kdo sám neučinil milosrdenství; milosrdenství však se honosí nad soud.“ (Jak. 2:13; *Sýkora*) Proto měli by se čistí, neposkvrnění ctitelé Jehovy nadále vyznačovati milosrdenstvím. Měli by nejen navštěvovati soužené vdovy, sirotky a opuštěné ve svých vlastních řadách, jim pomáhati a o ně pečovati, ale měli by poselství o Božím království nésti veřejně a dům od domu a navštívit bez rozdílu každého, nejen těch několik bohatých, nýbrž i četné chudé, včetně vdov, sirotků a opuštěných tohoto světa. *Angl. SV z 1. září 1946*

17) Jak byli navštíveni sirotci jako apoštol Pavel a ostatních jedenáct?

18) Z kterého dalšího důvodu upozornil Jakub v souvislosti s bohoslužbou obzvláště na sirotky a vdovy?

19) Jak protestoval písemně proti stranictví?

20) Co vyžaduje tedy v této souvislosti čistá bohoslužba od svědků Jehovových?

Zachovati se neposkvrněným od světa

VŠICHNI pozorní lidé vidí a vědí, co je organisované náboženství a jak si vede. Nyní se jich ptáme: Odpovídá organisované náboženství plně tomu, co Jakub (1:26, 27) praví o bohoslužbě, jež je v očích Božích čistá a neposkvrněná? — Viz odstavce 6 a 7 předchozího článku.

2 Všichni takoví pozorovatelé měli by si povšimnouti, že Jakub mluví nejen o bohulibém milosrdenství oproti potřebným a chudým — na př. vdovám a sirotkům mezi lidem Božím — ale i o tom, že je třeba zachovati se neposkvrněným od světa. Upřímní lidé neměli by se tudíž nechat pomýlit vychvalovanými a na odiv stavěnými skutky „charity“ (dobročinnosti), jež organisované náboženství okazale koná před veřejností, poukazující samolibě na své četné náboženské sirotčince, úslavy Dobrého pastýře, starobince a nemocnice. Budme si vědomí, že to vše před Bohem nic neplatí, protože organisované náboženství je současně nerozlučně spjato s nečistým, zkaženým světem a svým cizoložným spojením a přátelstvím se světem je pospínáno a poskvrněno. Jakub poukázal na příčinu nesvornosti a sporů mezi vyznávajícími křesťany své

doby a pak řekl: „Prosíte a neberete, protože zle prosíte, abyste na své rozkoše vynakládali. Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? Protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá.“ (Jak. 4:3, 4) Dobročinností nemohou se Boží nepřátelé před ním omlouvat.

3 Ve shodě s tímto závěrem podle Jakubovy definice čisté a neposkvrněné bohoslužby se ptáme: Apoštol Pavel zvěstoval království Boží dům od domu; vycházel ve službě Jehovy Boha a prokazoval milosrdenství vdovám a sirotkům, káže jim evangelium o království. Co by to však mělo za význam, kdyby apoštol Pavel tak mimochodem byl se zároveň poskvrnil přátelskými slyky s tímto světem? Byl by sice svůj čas vynaložil na službu v pohl, protože skutečně vydával svědectví pro království, avšak v očích Božích byly by

1) Jakou otázku ohledně náboženství klademe pozorným lidem?

2) Proč nejsou „dobročinné“ skutky náboženství ničím před Bohem?

3) Co bylo by následovalo, kdyby Pavel jako zvěstovatel byl se zapletl do přátelství se světem?

jeho výkony v polní službě pošpiněny; částečná jeho služba pro Jehovu byla by marnou a nebyla by mu vynesla nebeskou odplatu.

4 Do jisté míry může ovšem i nepřítel Kristův kázati evangelium. Ze svého vězení v Římě psal Pavel: „Co se mi přihodilo, vskutku vedlo k tomu, aby kázání radostného poselství bylo podpořeno. Tak je mezi císařskou gardou a jinde obecně známo, že jsem pro Krista ve vězení; a tak většina křesťanských bratří byla mým příkladem nadmíru povzbuzena, aby kázali poselství Boží bez strachu před následky. Mnozí z nich arcí káží Krista ve skutečnosti ze žárlivosti a ze strachů; jsou však jiní, kteří to činí z dobré vůle. Tito poslední činí tak z lásky ke mně, protože vědí, že Bůh mne postavil tam, kde jsem, abych hájil naše právo kázati radostné poselství. Ale ti druzí nekáží Krista v upřímnosti, nýbrž pro své vlastní účely, domnívajíce se, že tím způsobí, že já své uvěznění ponesu lížeji.“ — Fil. 1:12—17; *amer. př.*

5 Těm, kdož se dnes přidruží ke svědkům Jehovovým, budiž proto řečeno: Nikdo nesmí se domnívati, že jeho účast na díle kázání v poli plně postačí, aby byl v očích Božích čirý a čistý, a že ho to omlouvá; jestliže ostatní volný čas, kdy není činný v poli, ztráví tím, že pro sobecký požitek napodobuje způsoby tohoto světa a pěstuje družnost s lidmi světa anebo se potuluje na pokraji tohoto světa. Tento svět je ovládan neviditelnými démony jakož i obchodem, politikou a náboženstvím. Je v očích Božích pošpiněný, nečistý; je nepolepšitelným nepřítelem Božím i nepřítelem všech křesťanů, kteří jsou oddáni království Božímu.

6 Obdivovati tento svět, míti zalíbení v jeho počínání a usilovati o přátelský poměr s ním, znamená tedy přeběhnouti k Božímu nepříteli a dopustiti se nevládného činu vůči Bohu. Znamená to dopustiti se duchovního smilství aneb duchovně cizoložiti. Je to kompromis, jenž vede k vlačnosti oproti Bohu. Ani Bůh ani Kristus si nepřejí, aby takovýto vlačný na zemi za ně mluvil. Těm, kdož vyznávají býti křesťany a jsou v tomto stavu Laodicenských, praví Kristus Ježíš: „Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Znáám skutky tvé, že ani jsi studený ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak, že jsi vlačný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.“ (Zjev. 3:14—16) Kristus Ježíš zachoval se čistým od jakéhokoli kompromisu i od přátelství s tímto světem, aby byl věrným a pravým svědkem Jehovy Boha.

7 Apoštol Pavel věrně napodobil Krista. Ve své kazatelské činnosti nechal vše stranou, co by jakkoli mohlo vypadati jako kšeftaření nebo touha po sobeckém zisku; tak ostražitě snažil se zabrániti, aby jeho kázání nestalo se před Bohem nicotným. Podle Písma byl by směl od křesťanských shromáždění přijmouti mírnou finanční podporu, dokud se plně věnoval misijní práci a jiné kazatelské činnosti. Avšak raději toho neučinil, aby jeho služba jako svědek a kazatel zůstala nesporně čistá.

8 Povšimněme si, jak Pavel odůvodňuje své osobní jednání. Praví: „Ale já jsem nepoužil žádného z těchto práv a toto nepíši, aby se mi tak stalo: raději bych zemřel, než aby mě kdo směl zbaviti této mé chlouby. Že hlásám evangelium, to není mou chloubou; to na mně leží jako nutnost, a běda mi, nebudu-li hlásati evangelium. Odměnou se mi dostává, činím-li to dobrovolně; pakliže nedobrovolně, je to prostě „správa statku“, která je mi svěřena.“ Pavel pak vysvětluje, jak bez ohledu na sebe přizpůsobuje se jak Židům tak pohanům, aby mohl vydati svědectví pro Boží království, a dodává: „Každý, kdo chce býti zápasníkem, je ve všem zdržlivý; ti to činí, aby dostali pomíjející vě-

nec, my však, abychom dostali nepomíjející. Já tedy běžím ne jen tak neurčitě, zasazují rány v zápase, ne jako bych bil do vzduchu, ale týráím své tělo a zotročuji je, aby se nestalo, že bych snad jiným kázal, ale sám byl zavržen (diskvalifikován; *Moffatt*).“ — 1. Kor. 9:15-17, 25-27; *Žilka*.

9 Hlavním bodem v Pavlově dokazování je: Kdyby nyní, když v misijním a kazatelském díle dosáhl výkonů, jichž nepřekonal žádný jiný z apoštolů Kristových, chtěl bezuzdně povoliti svému tělu a sobeckým způsobem sám sobě se líbiti, muselo by to vésti k jeho zavržení. Ztratil by tak Bohem stanovenou cenu aneb odměnu. Pavel si nenamlouval, že může v obvyklé pracovní době kázati veřejně a dům od domu a pak, v době zolavení anebo ve svých čistě osobních záležitostech jíti cestou tohoto světa. Běh tohoto světa je nespravedlivý; a Pavel měl vždy, ráno, v poledne i večer, na mysli, že musí býti oddán spravedlnosti, a to ve svých soukromých věcech právě tak jako ve veřejných. Ačkoli byl uprostřed světa, nestal se přece jeho částí a nedal se přivésti na jeho dráhu. Neuchýlil se proto snad do náboženského kláštera, aby se vyhnul osobnímu styku s lidmi tohoto světa. Jak byl by mohl za takových okolností kázati evangelium veřejně a dům od domu? Počínal si tak, že se nestal přítelem a druhem tohoto světa.

10 V 1. Korintským 5:8-13 praví: „Slavme tedy svátky ne se starým kvasem, kvasem špatnosti a zloby, nýbrž s nekvašeným chlebem čistoty a pravdy (ryzosti; *Moffatt*). V svém listu jsem vám napsal, abyste se nemesošovali s lidmi necudnými; tím nemyslím obecně necudné lidi tohoto světa nebo hrabivé a loupeživé nebo modláře, protože tu byste musili odejiti ze světa; ale nyní vám píši, abyste se vystříhali styku s tak zvaným bratrem, který je necudný nebo hrabivý, modlář aneb utrhač aneb opilec a lupič — (S takovým se stýkat? *Moffatt*) s takovým ani nejdějte! Vyvrzte zlého ze sebe (ze své společnosti; *Moffatt*).“ — *Žilka*.

11 Pavel a jeho spolukřesťané byli nepochybně nuceni kupovati maso v krámech, jejichž dodavatelé předkládali zabitá zvířata napřed modlám, čímž je uznávali. To však neznamá, že Pavel byl by se musel s majiteli krámů neb řezníky společensky stýkati. Pavel, Akvila a Priscilla museli snad kupovati stanově plátno od pohanských obchodníků, jichž mravy hověly pohanským pravidlům. To však neznamenovalo, že Pavel a jeho spolupracovníci mimo výroby stanů z plátna těchto pohanskými obchodníky za účelem zábavy a kratochvíle. Pavel, Lukáš a Silas museli si opatřiti lístky od pohanských lodních agentur a plaviti se na lodích, jež měly pohanského kapitána a pohanskou posádku. Proto však Pavel a jeho spolucestující nemuseli si osvojit způsob života těchto světských lidí. Stýkali se s nimi jen natolik, pokud toho bylo třeba obchodně pro jejich životní potřeby. Při tom se nepochybně snažili

4) Jak dokázal Pavel ve vězení, že dokonce i nepřítel Kristův může kázati evangelium?

5) Co by muselo býti řečeno zvěstovatelům, kteří ve svém volném čase chlejí se připodobniti světu anebo míti s ním společenství?

6) Proč jsou zvěstovatelé, kteří ze sobeckých příčin přejdou k světu, nakonec zhavení služby jako mluvčí Páně?

7) Co dělal Pavel, aby svou kazatelskou činnost zachoval čistou před jakýmkoliv zdáním zobchodnění?

8) Co řekl Pavel, udávaje důvody pro toto jednání?

9) Co je hlavním bodem v Pavlově odůvodňování? a jak se mu podařilo, býti sice ve světě, ale přece ne ze světa?

10) Které pokyny o tom uděluje Pavel v 1. Kor. 5:8—13?

11) Jak se dostali Pavel a jeho druhové při vyřizování různých záležitostí do styku s lidmi světa, aniž by se stali částí světa?

vydati svědectví pro evangelium o království. Že s takovými světsky smýšlejícími lidmi přišli do styku, tomu se pod tlakem poměrů nebylo lze vyhnouti; společenské družnosti s nimi však nehledali, nenabízeli a nepřijímali. Nevyšli tedy nadobro z tohoto světa, nicméně setrvali však ve svém postoji, že nejsou z tohoto světa. Tímto jednáním vyvarovali se toho, aby nebyli světem poskrvněni. Věděli, že „špatná společnost kazí dobrý mrav.“ — 1. Kor. 15:33; *Zilka*.

NEPŘÍPODOBŇOVAT SE

12 Čistý a neposkrvněný citel Boha moudře se vyhne tělesným, osobním i společenským stykům s lidmi světa. Nadto bude ostražitě dbáti, aby u něho samotného nevznikla snad vnitřní náklonnost k tomuto světu anebo touha po společenství s ním, aby se pak osobně neřídil podle jeho metod a pravidel a nepokoušel se vnést tento sklon do kruhů zasvěceného lidu Božího. Prolo praví apoštol: „O svrchní věci pečujte, ne o zemské.“ (Kol. 3:2) Vnitřní sblížení s tímto světem vede na konec k přizpůsobení v jednání a k tělesnému společenství se světem. Věda to, psal Pavel těm, kdož chtějí Bohu rozumně sloužiti: „Nepřípodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá a libá a dokonalá.“ (Řím. 12:2) Svět se oddává skulkům těla neboť neví, co je duch neb účinná síla Boží. Pavel zaznamenává pro nás světské skutky těla, řka: „Zjevně jsou pak skulkové těla, jež jsou: Cizoložstvo, smilstvo, nečistota, chlipnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svárové, nenávisť, hněvové, dráždění, různice, sekty, závisť, vraždy, opilství, hodování, a těm podobné věci. Kterých kdokoli činí, toť vám předpovídám, jakož jsem i prvé pravil, že království Božího dědicové nebudou.“ (Gal. 5:19-21) Nečisté a poskrvněné věci nepatří k pravému uctívání Boha v duchu a v pravdě. Přináležejí tomuto světu, nepříteli Božímu a jeho království. Všichni zvěstovatelé království Božího měli by se tudíž těmto světským věcem vyhýbati.

13 Apoštol shledal nutným napomenouti křesťanské shromáždění, aby nepřipustilo, aby se mezi ně dostal jakýkoli kvas světskosti, jež by nakonec mohl celé shromáždění nakvasiti světskostí. Tak tomu bylo zejména u křesťanské skupiny v Korintu v Řecku. Pavel založil tamější shromáždění a nyní se chystal je opět navštívit. V tomto shromáždění byli někteří, kdož i Pavla a jeho spolupracovníky vinili, že jednali nepoctivě vůči nim. Pavel vyjadřuje přání, že by tam rád našel lepší situaci, a mimochodem odhaluje, jak svěští byli někteří v tomto shromáždění. Čteme: „Stále si myslíte, že se obhajují před vámi? Ne, mluvím před Bohem v Kristu, a to vše, milovaní, pro vaše vzdělání. Obávám se, že při mém příchodu shledám, že nejste takoví, jak bych si přál, a vy snad shledáte, že nejsem takový, jak vy si přejete; obávám se, že najdu sváry, žárlivost, osobní zaujatost, pomluvy, našeptávání, nafukování, nepořádek; bojím se, že při mém návratu k vám můj Bůh mne před vámi pokoří a že budu nucen naříkati nad mnohými, kteří před časem zhřešili a přece se nikdy nekáli ze své nečistoty, ze svých pohlavních neřestí a zmyslných obyčejů.“ Neslýchané, že ano? Nato měl Pavel dobrý důvod dodat: „Zkoumejte sami sebe, ne mne; podroble se zkoušce, abyste

viděli, zda jste ve víře. Nechápete, že Kristus Ježíš je ve vás? Jinak musíte selhati.“ — 2. Kor. 12:19—21 a 13:5; *Moffatt*.

14 Jakmile někdo slavnostně svolí konati vůli Boží a je přijat do Boží organizace, pak měl by litovati své dřívější nečistoty a i pohlavních neřestí a smyslných zvyků, pokud se jim oddával. Avšak něco z toho mohlo by na dotyčném ulpěti i když už se stal následovníkem Kristovým. Přesto měla by jeho lítost býti potvrzena tím, že se navždy odvrátí od těchto věcí a nijak se nepokouší znečistiti tím křesťanské shromáždění. I když se lo dotýká našeho citění, přece jen bylo nutné, aby apoštol Pavel tomuto shromáždění v Korintu napsal, aby se zřekli společenství s mužem, jenž se dopustil smilstva s ženou svého otce. (1. Kor. 5:1-5) Apoštol o tom psal, protože tato necudnost, které se dopustil domnělý křesťan, člen shromáždění, se roznesla. To dalo namnoze podnět k tupení pravdy; a při tom bylo shromáždění příliš zaneprázdněno jinými sobeckými věcmi, než aby tuto situaci vyjasnilo ke cti Boží a Kristově. Tím byl ohrožen duch Páně ve shromáždění; a byli by ho ztratili, kdyby neuvedli tuto nečistou věc, pokud bylo na nich, sami do pořádku. Proto je apoštol povzbuzoval, aby podnikli přiměřené kroky, aby zachovali vlastní pocit slušnosti a postarali se o bezpečnost celého shromáždění. Skupina křesťanů není místem, kam by směl kající hříšník zavlékati světskou nemravnost, pohlavní neřestí a nezřízené obyčeje. Není na místě oživovati a zaváděti zde takové mravy. Nic na tom nemění okolnost, že se to děje uvnitř shromáždění; je to světská poskrvna, pravé uctívání znečisťující.

15 Požadovati ženu jiného je nepravost. Není v pořádku, jestliže tak zvaný bratr přijde do křesťanského shromáždění, vidí tam ženu jiného bratra, zamiluje se do ní na prvý pohled nebo později a pak se snaží získati ji pro sebe. Snad se mu časem podaří přivoditi odcizení mezi bratrem a jeho ženou, takže dojde k rozvodu a on teprve pak se ožení s rozvedenou ženou. Avšak ani to není polehčující okolností. Neboť vše dělo se od začátku na nesprávném podkladě, totiž na sobecké, neoprávněné chlivosti. Desáté přikázání mosaického zákona zřetelně praví: „Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého.“ (2 Mojš. 20:17) Tento příkaz označuje žádost jako způsob hříchu; „neboť skrze zákon poznání hřícha.“ praví apoštol Pavel. (Řím. 3:20) „Neboť i o žádosti byl bych nevěděl, kdyby byl zákon neřekl: Nepožádáš.“ (Řím. 7:7) „Vyslřihejte se od lakomství (chtěje: *pozn. bible Elberf.*)“, řekl Ježíš, a jeho apoštol praví: „Protož mrtvéte údy své zemské, smilstvo, nečistotu, všešň, žádost zlou, i lakomství, jež jest modlám sloužení.“ — Luk. 12:15; Kol. 3:5.

(Pokračování příště.)

12) Z jaké příčiny budou se moudří citelé Boží střežiti před vnitřní náklonností k světu a před pocitem společenství s ním a vyhýbati se skulkům těla?

13) Proč měl Pavel za nutné, varovati obzvláště církve korintskou před kvasem světskosti?

14) a) Jak má do Boží organizace uvedený dokázati svou kajinnost? b) k jakému opatření slušnosti povzbuzoval Pavel Korintské?

15) Z čeho pramenil zlý čin oné nemravné osoby v korintském shromáždění? a co o tom říká Slovo Boží?